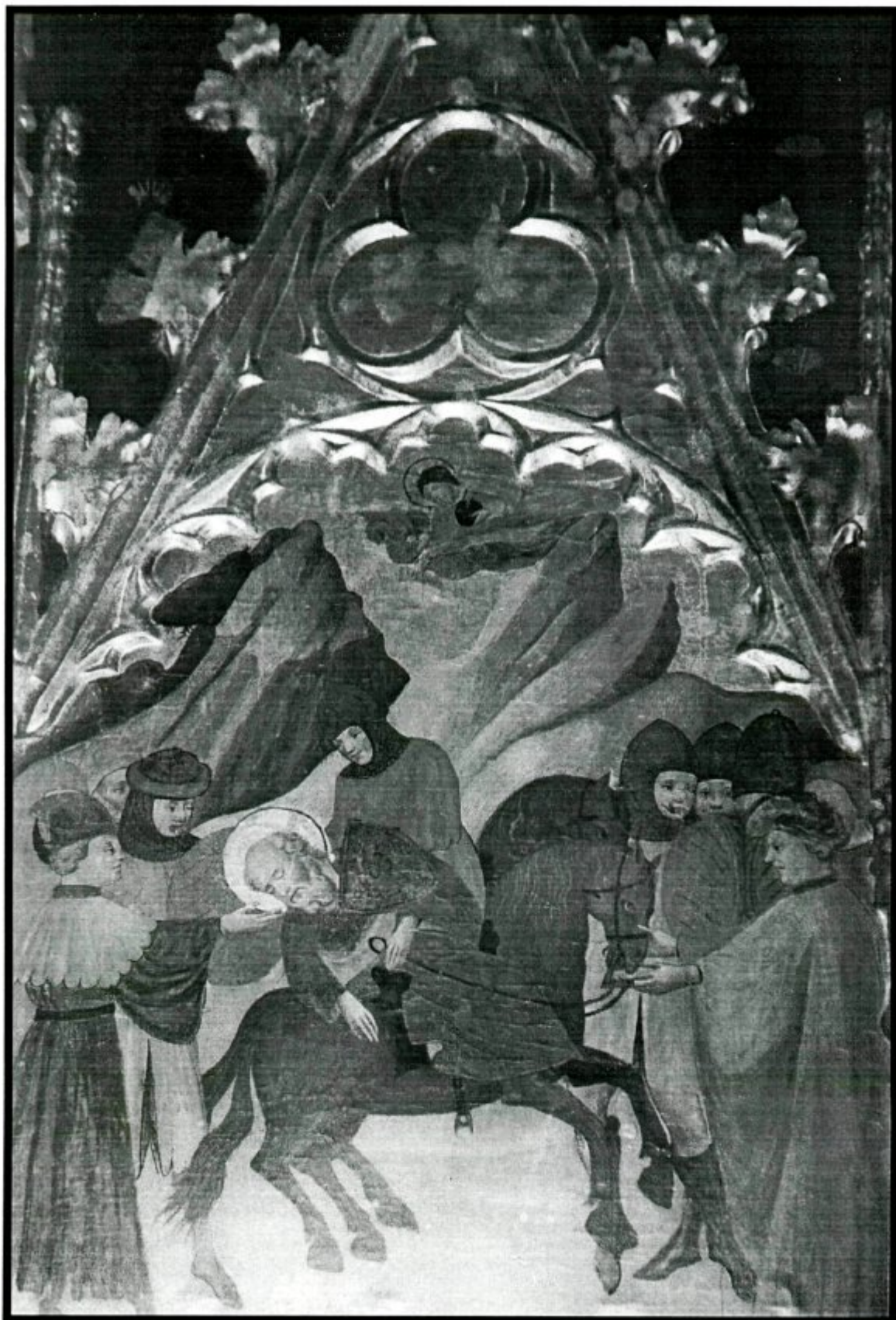

ES SAIG

ALGAIDA – NÚM. 209 – MAIG DE 1998

EDITORIAL

EL RETAULE DE CASTELLITX

El mes passat parlàvem de la Bul·la d'Innocenci IV, de la seva importància i del seu significat. Dèiem que en certa manera es podia entendre com l'acta notarial que certificava l'existència l'any 1248 de trenta-cinc parròquies mallorquines, entre elles Castellitx; i que, per tant, es podia parlar de 750 anys d'antiguitat de la nostra església de La Pau. Sempre és bo recordar la nostra història i els nostres orígens i molt millor si serveix per salvar un patrimoni en perill. El retaule de Castellitx es trobava molt deteriorat, en un estat de degradació preocupant; des de fa temps s'havien fet gestions per a la seva restauració amb resultats negatius; a la fi el tenim renovat i sembla que la coincidència d'aquest centenari ha resultat bastant decisiva per aconseguir els mitjans econòmics, aprofitant sens dubte un canvi de sensibilitat.

Aquests dies hem pogut contemplar el retaule restaurat i gaudir-ne. Ara el tornarem perdre temporalment perquè anirà a una exposició a Barcelona i després -si no ho vam entendre malament- a una altra exposició a Ciutat. Després tornarà a Algaida per quedar-s'hi; i quan torni, hem d'haver pensat bé quina ha d'esser la seva ubicació. Potser aquesta temporada que serà fora sigui positiva per prendre una decisió meditada, lluny de tota lleugeresa i precipitació.

El que està clar és que no es podrà deixar al seu lloc natural que és Castellitx; sembla que això és cosa decidida. A tots els algaidins ens agradaria veure'l al seu emplaçament de sempre, però el risc i els inconvenients són massa grossos perquè sigui així. De totes maneres, potser hi podria haver a Castellitx una bona reproducció fotogràfica per omplir el buit que hi deixa. Això si tècnicament és possible i no resulta excessivament car.

Es tracta, per tant, de trobar un lloc adequat dins la nostra església; s'han apuntat ja una sèrie de possibilitats, al manco tres. Ja està bé que tots opinem i diguem el que creim millor, però en darrer terme és molt important l'opinió dels tècnics per decidir les condicions òptimes per a la seva conservació.

L'ideal seria trobar un lloc amb bones condicions medioambientals, que fos segur i protegit de robatoris i desperfectes i que facilités la seva contemplació. És qüestió de pensar-hi ara que tenim temps i tenir-ho decidit quan arribi el moment.

La nostra portada: És un detall del retaule de Castellitx, de la part restaurada darrerament, la que correspon a Sant Pau: Saule cau del cavall i es produeix la conversió del fins aleshores perseguidor dels cristians.

Bolletí de l'Obra Cultural d'Algaida

Revista Mensual D.L.P.M. 495/80

Domicili: Rei 1, Algaida

Tf: 665042/ 272576

Fax: 665679

Imprimeix: Tirrena S.A., Manacor

Tf: 555212

Dirigeix Delfi Mulet

Administra: Dircectiva del'Obra Cultural

Col·laboren: Victor Andreu, Biel Bibiloni, Jaume Falconer, Miquel Fiollet, Jaume Jaume, Catalina Martorell, Miquel Molleta, Antònia Maria Mulet, Joan Mulet, Pere Mulet, Víctor Mulet, Xesc Oliver, Biel Sastre, Miquel Serra, Joan Trobat, Gullem Vanrell, Agrupació Fotogràfica d'Algaida

ES SAIG només es responsabilitza de l'editorial

CALAIX DE SASTRE

UN BON SANT A QUI ENCOMANAR-SE

Prop d'allà on conflueixen l'Aragó de parla catalana, el País Valencià i la Catalunya estricta, a la comarca de la Terra Alta, hi ha Horta de Sant Joan. És un poble famós entre els amants de l'art perquè hi sojornà, durant dues èpoques de la seva vida, un jove i jove Picasso. Les seves estades terraltines varen ser curtes, però intenses i fructíferes: a Horta pintà els primers quadres cubistes, *La bassa* i *La fàbrica*, que reflecteixen una visió molt personal i encisadora de dos racons d'aquell poble.

A Horta, hi anàrem, és clar, per seguir les petjades picassianes. I també a la recerca d'un dels paisatges més austers, nets i purs que es poden contemplar. Entre oliveres, vinyes i ametlers, hi corr un aire que aixeca l'esperit. Els conreus són d'una extrema pulcritud, més endreçats que les nostres cases després de fer-hi un bon dissabte. I les muntanyes, aspres de trepitjar però dolces a la vista. Les roques de Benet, amb aparença de gegantí camell saharià, ens sedueixen la mirada.

Si la nostra muntanya de Randa llueix amb orgull tres santuaris, a Horta la muntanya de Santa Bàrbara és encara més curulla d'edificis religiosos: hi destaquen quatre ermites i, sobretot, l'esplèndid convent gòtic anomenat de Sant Salvador perquè hi va viure dotze anys aquest sant. Potser no fos molt llarga, l'estada de l'humil frare franciscà, però feia tan bona feina que encara ara en contem meravelles.

Primer de tot, era un gran mestre en l'art de la cuina. Si dic que els àngels li oficiaven d'ajudants, no és per llevar-li cap mèrit; al contrari, cal suposar que tan destacats personatges celestials no estan disposats a tallar la ceba i el julivert per fer el sofregit a cap xef que no tengui ben provada la seva categoria. I a més a més, Sant Salvador feia miracles, molts miracles: s'havia especialitzat en curar malalts.

D'entre totes les curacions que se li atribueixen, n'hi ha una que m'entusiasma. Uns

pares navarresos viatjaren fins a Horta amb la seva filla malalta perquè el sant la curàs: era muda, la pobra. Efectivament, el sant va fer honor a la seva fama i a l'instant la nina començà a parlar amb domini i fluïdesa el català d'Horta. La família navarresa, feliç i agraïda, passà uns dies al poble. Fins que arribada l'hora del retorn, els pares caigueren en el problema: la nina parlava molt bé el català, però no sabia ni una paraula de basc, la llengua pròpia de les terres navarreses on vivien. Com s'ho farien doncs? Sant Salvador els digué que partissin tranquils. I, en efecte, només trepitjaren ca seva i la nina començà a parlar euskera com si no hagués fet altra cosa en la seva vida!

Llàstima que Sant Salvador morís el 1567, perquè estic segur que el Govern Balear ja l'hauria fitxat per dirigir la campanya de normalització lingüística. Amb les habilitats del sant per a ensenyar llengües, s'haurien acabat tots els "Hábleme en cristiano, que no le entiendo". I fins i tot els senyors Cañellas i Matas sabrien respondre els periodistes sense amollar cap *entonses* ni *pues* ni *desdeluego*. Perquè canviïn el contingut del seu discurs, ja no sé a quin sant encomanar-me, però això ja és una altra història.

Llàstima, també, que hi hagi mallorquins que vulguin fer de Sant Salvador amb les sabates girades de peu. Als organitzadors de la prova ciclista que l'altre diumenge se celebrava a Algaida, hem d'agrair-los que s'encabotassin a ensenyar-nos una altra llengua informant de tot el que passava en espanyol. Però era un acte inútil i penós. Inútil, perquè d'espanyol ja en sabem molt. I penós, perquè era una clara demostració de com, per esser "internacionals", els mallorquins tenim massa vegades l'ànima venuda al diable.

En Calaix i Desastre

M'HAN DIT QUE DIUEN

A la fi han llevat el pou del Colomer. Després de tants anys de parlar-ne i de sentir comentar un pic i un altre la nosa que feia, un bon dia arribà un camió d'Obres Públiques (o cosa d'això, ara no sabem com se'n diu) i en un no-res el tragueren del mig; i l'endemà hi feren una placa de formigó, i què ha estat, no res. Ara bé, ja hem sentit qualcú a qui no ha caigut bé que el llevassin: ara els cotxes encara faran més via quan arriben al poble i es carregaran la creu o l'altre pou. El que està clar és que la gent (i la gent som noltros) no està mai satisfeta; els nostres governants són de compatir. Un altre exemple és la marquesina de l'autocar de línia. Aquest Sord va sentir moltes vegades que la gent que esperava el camió per anar a Ciutat era un clam que a l'hivern feia fret o pluvia o feia vent, i a l'estiu una calor insuportable. Bé, idò l'Ajuntament fa una marquesina per solucionar el problema... i tot són crítiques: uns diuen que no serveix per res, altres que és molt lletja (no sé qui va dir que pareixia de l'Oeste, per fermar-hi el cavall), altres que l'han feta al lloc més dolent... En una paraula, que segons sembla som un poble mal de governar, mai estam contents.

El diumenge que Algaida va ser sortida i arribada d'una etapa de bicicletes (un Cinturó Internacional, o cosa d'això) tot el poble fou una festa, i grossa: gent i més gent, cotxes, bicicletes, barreres per tot el poble... de tot i molt. A Algaida hi ha molta afició, i foren molts els que disfrutaren d'allò més. Però també hi va haver gent que trobà que aquell merder era massa pel poble, que no està preparat per això. Bé, és el que dèiem abans: mai va bé per a tothom. I per acabar-ho de fotre, les campiones de volei no pogueren fer la seva demostració damunt Plaça; per manca d'espai, segons ens han dit.

Un tema que hem sentit comentar moltes vegades i que aquest Sord encara no ha tocat és el lloc de càrrega i descàrrega que hi ha a Plaça. És un lloc que serveix per tot manco pel que diu el seu nom: quan un camió vol carregar o descarregar qualche cosa, no hi cap mai, o bé perquè és massa gros, el camió, o perquè hi ha qualche cotxe aparcats; total que el camió es queda al mig del carrer. Però hi ha una cosa encara més curiosa, d'aquest lloc: el divendres és quan hi ha més feina de descarregar i tornar a carregar. Idò el lloc indicat per això està ocupat, sempre, de cap a cap d'any, per una parada de venda de flors i pomes.

Bé, a lo millor convendria deixar un poc els temes que poden ferir la sensibilitat dels nostres dirigents municipals. El que s'està imposant més de cada any és anar a Castelltix a peu el dimarts de Pasco; enguany hi tornà anar una gentada. I és que es tracta d'un camí molt agradable i un camí molt hermós (llàstima de brutor a molts indrets del camí). La concentració a Plaça per les carrosses fa que la gent s'animi a anar-hi caminant. Per cert, sentírem que les carrosses enguany no eren cap meravella ni molt manco; sembla que la seva missió és, més que res, de reunir la gent per a la festa.

Cosa que no fan els quintos, segons hem sentit a molta gent. Es veu que ja és tradició l'actuació dels que s'anomenen "quintos" (expressió que ha perdut el sentit inicial de joves que s'entregaven al servei militar), començant pel renouer de bon matí, que desperta mig poble amb coets i crits i renou de cotxes (ens han dit que enguany la majoria ja no es colgaren, per mor de la festa del vespre abans), i després, a Castelltix, "s'entonen" tot el dia, acabant al vespre ben tous, de beure i de son. Si en acabar se n'anaven a dormir-la..., però el més perillós és que els cotxes d'aquests jovenets i jovenetes fan por; per ells i per la gent que circula. Però, com hem dit, sembla que ja

s'ha convertit en tradició, i quan en parles a qualque jove te conta que a altres pobles les "quintades" són molt més bèsties que aquí.

Però vaja, parlàvem de la Pau i ens hem desviat. Enguany els comentaris del Certamen Literari foren molt favorables, en tots els sentits, però una cosa que agrada és que els premiats siguin allà, els puguin veure les cares. El problema, de sempre, és que els algaidins volen anar a dinar prest, molt prest, i entre la missa i el certamen s'allarga més del que la gent voldria. Però enguany molta gent que se'n va anar sense sentir el mantenidor se'n va penedir quan sentiren els comentaris dels que hi quedaren. Don Baltasar, ens han dit, va estar molt entonat i molt divertit recordant uns anys ja llunyans, amb molta gràcia.

Un element que ha estat protagonista durant aquestes festes de Pasco ha estat el retaule de Castellitx, restaurat definitivament. A la presentació no hi havia massa gent, ens han dit, però durant les funcions de l'església, sobretot el dia de Pasco, molta gent va anar a contemplar-lo, i el dia del concert de Titoieta amb The Scholars (per cert, un gran concert, segons comentaris) molts d'externs aprofitaren per passar-hi. Una anècdota, que a uns va fer gràcia i a altres gens ni mica, fou la conferència sobre el retaule, del Sr. Pardo, el restaurador, i del P. Llompart, especialista en art sacre mallorquí. Segons ens han explicat, el Sr. Pardo, després de dir unes paraules en mallorquí, es va excusar dient que li costava molt expressar-se en la nostra llengua i va continuar en castellà. Després el P. Llompart va prendre la paraula i va fer la seva intervenció en castellà..., quasi fins al final, en què es va adonar del que estava fent...

No sé qui va llegir als diaris que durant les vacances de Setmana Santa hi hauria a Mallorca no sé quants de cotxes de lloguer, molts de milers. Bé, idò tots aquests milers de cotxes degueren passar per la nostra Plaça: s'hi han organitzat uns merders impressionants, tant a Plaça com al Migdia o Colomer. I el que s'està convertint en una odissea és sortir a la carretera de Manacor per Sa Tanqueta. Un dia d'aquests hi havia cotxes que esperaven fins a Ses Escoles (bé, per ventura hem fet un poc llarg, però n'hi havia molts). És mal d'entendre que Montuïri, un poble veïnat, tenguí les entrades i sortides a la carretera que té, i Algaida les tenguí com les té. I ja m'enteneu. La pregunta que es fa molta gent és si els nostres Ajuntaments (el d'ara i els anteriors) han fet les passes, gestions i sol·licituds necessàries per posar-hi remei.

La festa que la Banda de Música va organitzar pels seus socis, perquè poguessin ballar al ritme de música tradicional, va ser un èxit. La gent va participar-hi al màxim. I és que es nota que la Banda d'Algaida ha tornat jove, molt jove. El fet és que, segons ens han dit, a més de les sortides habituals de la Beata, de Sineu i altres, ja els han contractat per anar a València; i allà en saben, d'això de bandes de música...

UN SORD

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

Maria Lliteras Ballester.
Va morir a Pina dia 8
d'abril a l'edat de 95
anys.

Bartomeu Fullana
Mulet. Ens deixà dia 11
d'abril. Tenia 87 anys.

NAIXEMENT
Bartomeu Muñoz
Tomás, fill de Zoilo i
Francisca. Va nèixer dia
27 de març.

L'AJUNTAMENT *informa*

Programa pilot de normalització lingüística

L'Ajuntament Plenari, en Sessió Ordinària celebrada el passat 2 d'abril, va aprovar per unanimitat sol·licitar la signatura del conveni amb la Conselleria d'Educació, Cultura i Esports del Govern Balear del Programa *Pilot de Normalització Lingüística* per tal de fomentar l'ús de la llengua catalana. Per aquest any s'ha sol·licitat la retolació interior i exterior de la Casa de la Vila i del Casal Pere Capellà i la retolació i senyalització dels camins i lloc d'interès del nostre municipi. El pressupost per poder complir aquest objectiu puja a 1.282.902 pessetes, de les que l'Ajuntament haurà d'aportar el 20% de la subvenció que concedesqui el Govern Balear.

Cessió dels terrenys per a la construcció del dipòsit regulador d'aigua de Randa i ampliació del cementiri de Randa

L'Ajuntament Plenari va aprovar per unanimitat, acceptar la cessió, per part del Sr. Francisco Socas Costa, senyor de son Reus de Randa, dels terrenys que han de servir per a la construcció del dipòsit regulador per servir aigua potable al nucli urbà de Randa, i dels terrenys que han servit per a l'ampliació del cementiri de Randa.

L'Ajuntament va acordar expressar al seu agraïment per la donació d'aquest terrenys.

Al mateix Plenari es va acordar per unanimitat, posar a disposició del Consorci d'Aigües del Pla de Mallorca del terrenys perquè en el termini

més curt possible, l'empresa concessionària construesqui el dipòsit regulador.

Aprovació del projecte canvi de coberta de l'església de Randa

L'Ajuntament Plenari va aprovar, per unanimitat, el projecte del canvi de coberta de l'església de Randa, redactat per l'arquitecte municipal Jaume Amengual Frau. El canvi de la coberta de la taulada de l'església i de la rectoria, el canvi de la instal·lació elèctrica i la reforma de la pintura de l'església són els objectius d'aquest projecte, i així poder resoldre les greus deficiències que pateix l'església de Randa.

Cessió del projecte canvi de coberta de l'església de Randa a la parròquia de Randa

Al mateix Plenari es va aprovar per unanimitat la cessió d'aquest projecte a la Parròquia de Randa, o en el seu cas al Bisbat de Mallorca, perquè com a propietari de l'edifici en pugui fer ús per sol·licitar les ajudes a les institucions.

L'Ajuntament assumirà el cost de la redacció del projecte i els drets del Col·legi d'Arquitectes que és de 997.578 pessetes, a més de no cobrar les taxes de la llicència municipal d'obres.

Conveni depuradora Randa - IBASAN

A la Sessió celebrada el passat 2 d'abril, l'Ajuntament Plenari va acordar per unanimitat signar el conveni amb l'IBASAN per a la construcció de la depuradora de Randa.

Liquidació del pressupost ordinari de 1997

Es va presentar al Plenari de l'Ajuntament la liquidació del Pressupost Municipal de l'any 1997, segons Decret de Batlia 29/98 de 18 de març.

1.- Fons líquids de tresoreria a final d'exercici	26.279.819
2.- Romanent de tresoreria afectat per despeses amb finançament afectat	29.993.980
3.- Romanent de tresoreria per despeses generals	43.758.174
Total romanent de tresoreria	73.752.154

Per la qual cosa l'Ajuntament disposarà per a l'any 1998 de 43.758.174 PTA per a modificacions de crèdits dels pressupost de 1998, que serviran per realització d'obres tals com la restauració de la Font de Pina.

Taller per a persones majors de 65 anys

L'Equip de Vellesa i Família del Consell Insular de Mallorca, conjuntament amb els serveis socials d'Algaida, posen en marxa un taller per a persones majors de 65 anys que tinguin problemes de pèrdua de memòria (per exemple: no recordar-se'n d'on es deixen les coses, costar molt recordar fets de la vida de cada dia, etc.).

Un primer encontre que consistirà en una xerrada-col·loqui tindrà lloc dimarts dia 26 de març, a les 21'30 hores al Casal Pere Capellà. Al Taller es realitzaran actuacions per entrenar la memòria, millorar l'atenció, reforçar l'estat d'ànim i sentir-nos millor amb nosaltres mateixos i amb l'altre gent.

Si voleu més informació, us podeu adreçar als Serveis Socials d'Algaida (Tel: 971 665710) o a l'equip de Vellesa i Família del Consell Insular de Mallorca (Tel: 971 761121).

Trobada de glosat

El proper dissabte dia 16 de maig, a les 21'30 hores, el Club de Pipers d'Algaida ha organitzat, amb el patrocini de l'Ajuntament, una Trobada de Glosat. L'acte, obert a tothom, tindrà lloc a l'auditori del Casal Pere Capellà.

Presentació de la restauració del retaule de castellitx

Les passades festes de Pasqua va tenir lloc la presentació de la restauració de la part de sant Pau del retaule de Castelltix. Amb aquesta actuació queda totalment restaurant el que és el cos principal del retaule quedant per restaurar, només, alguns fragments laterals que sembla que pertanyien a altres retaules.

La restauració s'ha duit a terme amb el patrocini de la Comissió de Cultura i Patrimoni Històric del Consell Insular de Mallorca i la col·laboració, a la primera fase, de Sa Nostra. Per aquesta segona fase hi ha el compromís de col·laboració de La Caixa.

Ara, restaurat el retaule, només queda cercar-li una ubicació definitiva dins l'església d'Algaida.

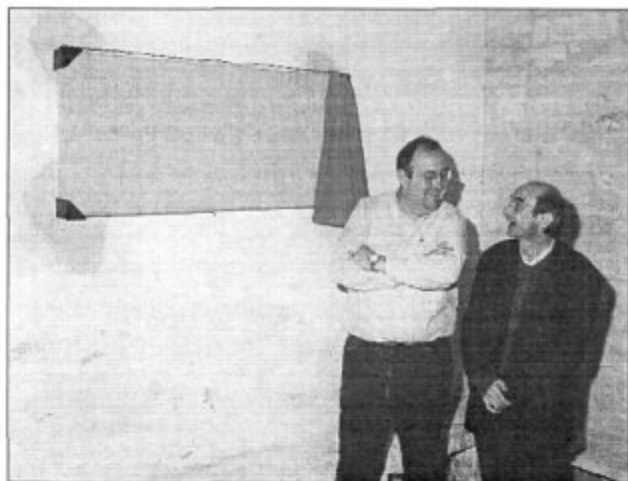

Els senyors Damià Pons, Jaume Jaume, Antoni Riutort i José Maria Pardo davant el retaule restaurat.

750 aniversari de la parroquia de Castellitx

Com ja s'ha anunciat repetides vegades, enguany es celebra el 750 aniversari del reconeixement papal de les antigues parròquies de Mallorca. Amb tal motiu la Parròquia d'Algaida i l'Ajuntament ha duit a terme tota una sèrie d'actes commemoratius com, per exemple, les conferències del senyor Pardo, restaurador, de mossèn Gabriel Llompart, del molt il·lustre Pere Joan Llabrés, duites a terme el passat mes, i la de Gabriel Janer Manila, que tindrà lloc dijous dia 8 de maig.

Així mateix, dimarts dia 14 d'abril, durant els actes de la Festa de la Pau de Castellitx 1998, va tenir lloc el descobriment d'una placa commemorativa del 750 aniversari de la parròquia de Castellitx. El text de la placa és el següent: *El Poble d'Algaida a Castellitx, en el 750è aniversari del reconeixement pontifici com a Parròquia. Castellitx, 1248-1998.*

El batle d'Algaida, Sr. Jaume Jaume, i mossèn Antoni Riutort, rector de la parròquia d'Algaida després de descobrir la placa commemorativa.

Certamen literari de Castellitx

Durant la Festa Literària que va tenir lloc després de l'Ofici a l'església de Castellitx, es varen entregar els guardons del Certamen Literari de Castellitx 1998 que convocava el XXII Cer-

tamen de Poesia i Narració Curta, el XX Concurs de Poesia Popular (Glosat) i el III Premi d'Investigació Castellitx. L'acta del Certamen és la següent:

Reunit el Jurat qualificador del XXII Certamen de Poesia i Narració Curta, del XX Concurs de Poesia popular (glosat) i del III Premi d'Investigació Castellitx a la vila d'Algaida, dia 10 d'abril de 1998, constituït pels senyors Llorenç Antich Trobat, Gabriel Janer Manila, Pere Fullana Puigserver i Pere Mulet Cerdà, acorden per unanimitat concedir:

PREMI DE POESIA

Rosa d'Or:

Títol: *Si mor el nostre cor*. Lema: Què romandrà.

Autor: Pere Bru Serrano i Darder.

Accèssit:

Títol: *Carcaix del temps*. Lema: Carcaix del temps.

Autor: Martí Santandreu Barquero.

Títol: *Ombres del capvespre sense retorn*. Lema:

Arxafad. Autor: Sebastià Vidal i Obrador.

PREMI DE NARRACIÓ CURTA

Rosa d'Or:

Títol: *Suau*. Lema: El sen Blanquer. Autora: M. Magdalena Mascaró Duran.

Accèssit:

Títol: *M'he despertat al vespre i no era jo*. Lema: El temps i el mirall. Autor: Amadeu Lleopart i Costa.

Títol: *Col·laboració*. Lema: Amistat. Autora: Francesca Aina Marcé Sabater.

PREMI DE POESIA POPULAR (GLOSAT)

Rosa d'Or:

Títol: *Verge de la Pau*. Lema: Ara va de bo. Autor: Bernat Lliteres Mulet.

Accèssit:

Títol: *Goigs a la Mare de Déu de la Pau de Castellitx*. Lema: Salve Regina Pacis. Autor: Pere Bru Serrano i Darder.

PREMI D'INVESTIGACIÓ:

Rosa d'Or:

Títol: *Entre les continuïtats i les ruptures*. Lema: Entre les continuïtats i les ruptures. Autor: Joan Josep Matas Pastor.

Accèssit:

Títol: *Jaume Salvà i el mallorquinisme polític*. Lema: Émile Littré. Autor: Joan March Noguera.

Cal destacar la participació de mossèn Baltasar Morey com a Mantenidor. La seva brillant intervenció va fer les delícies dels que l'escoltaren.

Jurats i guardonats del Certamen Literari de Castellitx 1998.

Presentació del número 5 de les *Plaguets d'Història i Cultura*

Després de l'entrega de les Roses d'Or del Certamen Literari de Castellitx, va tenir lloc la presentació del número 5 de la publicació periòdica *Plaguets d'Història i Cultura* que edita l'Ajuntament d'Algaida. Aquest cinquè número es titula *El Rector de Castellitx*. Una rondalla de Jordi des Racó i recull una contarella de mossèn Antoni Maria Alcover. El preu de la publicació és de 400 PTA i està a la venda a les dependències de la Biblioteca Municipal.

Conferència de Gabriel Janer Manila

Per concloure el cicle de conferències Divendres Algaidins, que enguany ha comptat amb l'apartat especial dedicat a la commemoració del 750 aniversari de la parròquia de Castellitx, el proper divendres dia 8 de maig, a les 22'00 hores, a l'Auditori del Casal Pere Capellà, tindrà lloc la conferència *El paisatge de Castellitx, la imatge del paradís perdut* a càrrec de Gabriel Janer Manila.

Amb aquesta conferència es donarà per finalitzada l'edició 1997/98 del cicle de conferències Divendres Algaidins. Per mor de les 3 conferències especials organitzades per commemorar la proclamació de la bul·la del papa Innocenci IV, la conferència *Les bandes de música d'Algaida*, programada per aquest cicle, es durà a terme la propera edició.

Biblioteca Municipal

Donació de llibres

El passat mes d'abril s'ha incorporat al fons de la Biblioteca Municipal d'Algaida una donació de llibres del senyor Jean Schalekamp. El lot de llibres consisteix, sobretot, amb una selecció de novel·la espanyola i tota una sèrie de col·leccions de revistes de literatura. Des d'aquí agraïm publicament aquesta desinteressada donació.

Publicacions periòdiques

Al mes passat s'han incorporat tres nous títols de premsa periòdica al fons de la Biblioteca. Així, juntament amb les revistes que ja podíeu consultar: *El temps*, *Lluc* i *El Mirall* i el *Diari de Balears*, ara els lectors tendran al seu abast les revistes *Muy Interesante*, *PC Actual* i *National Geographic*.

Festa del Llibre

Del 17 al 24 de maig a la Biblioteca es celebrarà la Festa del Llibre. Diumenge dia 17 a sa Plaça d'Algaida, amb la Delegació d'Algaida de l'O.C.B., venda de llibres en català i actuació d'un conta contes dirigida als més petits. Després, durant la setmana, mostra de llibres, tallers de ràdio, de punts de llibre i narració de contes i rondalles. Programes a part.

Estadístiques

Número d'ítems (llibres, vídeos, cd) registrats:
9.214

Número de socis lectors:
277

SABEU **ON** ÉS?

El **molí de vent aiguader** de la foto d'avui, és un artefacte muntat a una torre que es mou per l'acció del vent damunt les antenes. A Mallorca, el primer molí aiguader s'instal·là l'any 1847 amb motiu de la dessecació del Prat de Sant Jordi. Aquest molí s'inspirà en els antics molins fariners de torre cilíndrica i fou predecessor dels molins de ramell amb antenada de fusta que s'estengueren per tota l'illa. Finalment l'any 1934 es va introduir el molí de ferro, com el protagonista d'aquest mes, fabricat principalment a Sant Jordi, Son Ferriol, Campos i Sa Pobla. Al nostre terme municipal l'any 1951 funcionaven 14 molins d'aquesta tipologia, segons l'inventari de F. Valdés publicat a la revista de Geofísica.

Molí fariner: el que servia per a moldre blat i fer-ne farina. **Molí d'oli:** el que serveix per a moldre les olives (*tafona*) i reduir-les a pasta per després fer l'oli.

Topònims: *Molins de Rei:* vila o ciutat situada a la vora del riu Llobregat, a pocs quilòmetres de Barcelona. *Molí del Cavaller:* lloc situat a les canals de Sant Miquel (Berguedà) vora el riu Merdansol. *El Molí d'en Busquets:* poblet del municipi de Castellar del Vallès. *Es Molinar:* barriada de Ciutat, vora la platja de Can Pere Antoni; hi havia una teringa de molins fariners que donaren nom a la barriada.

Llinatge: *Molí:* existent a Tortellà, Barcelona, Albesa, Alguair, etc. Hi ha la variant *Molins* existent a Barcelona, Terrassa, Arenys de Mar, etc.

Cançó:

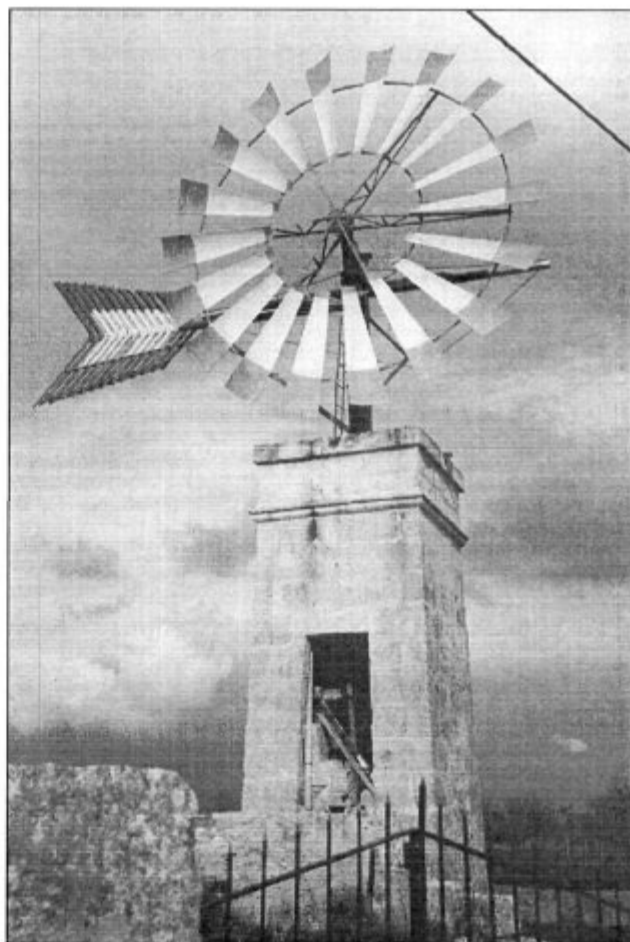
Es molí de S'Hort d'en Vives
està damunt un turó.
Han feta una processó
de banderes i formigues.

Pista: Es troba situat aquest molí a la part central del Quarter III, a la vora d'un torrent que rep diferents

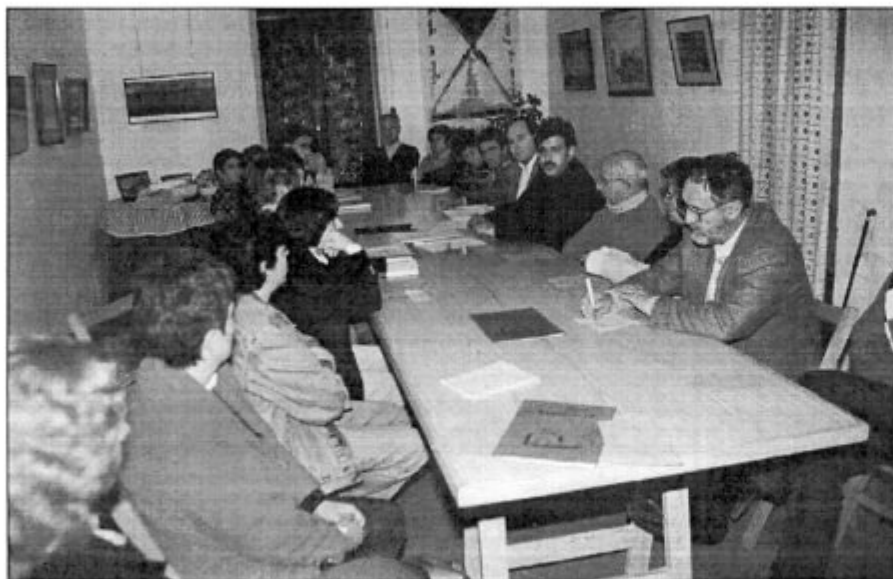
noms al llarg del seu recorregut pel nostre terme (de Sa Torreta, de Son Lloret, de Son Capellà, etc.) Antigament aquest molí pertanyia a la possessió de Son Gustí; per això la gent major encara el recorda com *el molí de s'Hort de Son Gustí*.

Solució del mes passat: La font que vos mostrarem està situada a la part de mestral de la vall de Punxuat. Com ja vos informàrem, es troba en un estat llastimós. A més del deteriorat portal d'accés, la bòveda de canó que aixopluga el bassol d'aigua és a punt d'enfonsar-se. Des d'aquí volem fer una crida als seus propietaris (de Can Montblanc) i a l'Ajuntament perquè hi posin remei abans que sigui massa tard. Si no es fa res, la font de Punxuat molt aviat formarà part del nostre patrimoni tuda. Seria una llàstima.

M. F.

NOTICIARI de l'OBRA CULTURAL d'ALGAIDA

Dissabte dia 5 d'abril va tenir lloc a Algaida un encontre de delegacions de l'Obra Cultural Balear. La jornada començà amb una visita a Castelltix; seguí amb una reunió que serví, entre altres coses, per preparar la Diada pel català i per l'autogovern que celebrarem dia 9 de maig a Cort sota el lema de *Vine a plantar cara*; i acabà amb un sopar, on el pa i la sobrassada algaidins en deixaran més d'un i una enllepolits.

ACTIVITATS MES DE MAIG

CELEBRACIONS DIA DEL LLIBRE

Divendres dia 15, a les 21.30 h, al Casal Pere Capellà, recital de poemes de Miquel Martí i Pol a càrrec del **Grup de Teatre de Magisteri de Palma**.

Dissabte dia 16, a les 16 h, al molí den Falconer, na **Maria Morro** ens ensenyarà a **fabricar paper** artesanal i creatiu **a mà**. (Les persones interessades a assistir-hi convé que telefonin a na Jerònia Cañellas -66 52 49- per informar-se del material necessari).

Diumenge dia 17, a partir de les 18 h, a Sa Plaça, celebrarem la ja tradicional **venta de llibres en català**.

A les 19 h, hi haurà la actuació d'un grup de pallassos que faran un **espectacle de contar contes** per a petits i grans. (*Aquest acte és patrocinat per l'Ajuntament d'Algaida*)

EXCURSIÓ

Diumenge dia 24, al poblat talaiòtic de la **Punta des Baus**, a cala S'Almonia (Santanyi). Sortida a les 9.30 h, de Plaça. Haurem de caminar unes 2 h. en total.

Aquí teniu una quarentena llarga d'algaidins, pineros i ciutadans que dia 26 d'abril baixaren les escales de Raixa de forma quasi tan majestuosa com ho féu Dona Xima en la pel·lícula sobre *Bearn* de Llorenç Villalonga.

NOTICIARI

COMUNICAT DELS COSSIERS

Els Cossiers d'Algaida, per celebrar que enguany, per Sant Jaume, farà 25 anys que tornarem a sortir a ballar pels carrers del nostre poble, tenim ganes de fer festa, i festa en què hi participi tot el poble. Estam preparant, en col.laboració de molta més gent, una sèria d'exposicions de fotografies i obres d'art relacionades amb els cossiers, a més d'una gravació o pel.lícula de vídeo, que recollirà diferents moments d'aquests anys.

Aprofitam les planes d'ES SAIG per fer una crida a tots els que tinguin material que es pugui aprofitar (fotos, sobre tot antigues, quadres, vestits, gravacions en pel.lícula,...) i que ens ho vulguin deixar per veure si el podem fer servir. Vos podeu dirigir a qualsevol dels cossiers per aportar el vostre material.

Esperam compartir la nostra festa, la nostra alegria, amb tots els algaidins que estimam els cossiers. Gràcies per la col.laboració.

PLUVIÒMETRE

Les pluges corresponents al mes de març foren de 11'1 litres. El mes d'abril ens ha donat unes pluges més quantioses ja que el total és de 43'3 litres, tots ells en plogudes espaiades i profitoses pels nostres sembrats.

FOTO ANTIGA

Foto de l'any 1942 amb casi tot el jovent de Sa Comuna d'aleshores.

Asseguts (d'esquerra a dreta): Miquel Maiolí, Maria de sa Cova, Jerònia de Boscana, Rafel de Sa Barrereta, Catalina de Can Menut i Toni de Sa Barrereta.

Drets: Joan Bessó, Joan Verdera, Joan Maiolí (+), Toni Bessó (+), Jaume Maiolí, Rafel de Marina, Miquel de Marina, Pere Toledo, Rafel Bessó, Margalida Bessó, Toni Ponset i Jaume de Sa Cova (+)

(Foto cedida per Joan Goma)

ALGUNES VIVÈNCIES MEVES

(Parlament pronunciat per Mossèn Baltasar Morey en la seva qualitat de mantenidor del Certamen Literari de Castellitx de 1998)

Em va sorprendre gratament el senyor Rector d'Algaida, el bon amic Antoni, quan em trameté la invitació coral de l'Ajuntament algaidí perquè fes de Mantenidor del Certamen Literari de Castellitx, aquest any present de 1998.

Agraït per l'atenció immerescuda, us contaré ara breument algunes de les moltes vivències entranyables de la meua estança joiosa de Vicari entre vosaltres, en els anys passats de 1952 a 1959.

Us presentaré uns fets jocosos, a manera de coverbos, que no cerquen altre fi que, trets de la pols de l'oblit, recordar, plegats, un temps inesborrable que no tornarà mai més.

Aleshores, parl del juliol de l'any 1952, la Parròquia d'Algaida estava servida per tres sacerdots fixos: Mn. Gabriel Adrover i Barceló, el Rector, que em guanyava de nou anys; Mn. Miquel Munar i Llompart, algaidí de can Joia, el Vicari major, de 78 anys; i jo, el Vicari jove, de Ciutat, que acabava de sortir del Seminari i m'estrenava en el ministeri de Vicari —l'amor primer, el més fort—, als 28 anys recentment complits, encoratjat per un delit juvenil i esperançat de treballar ferm a la vinya del Senyor, amb quatre grills dins el cap. Hi havia una diferència notable de 50 anys d'edat entre ambdós vicaris.

Temporades a l'any i tot l'estiu, romania a Algaida Mn. Joan Mulet i Mulet, de can Mulet gran de Sa Plaça, de 63 anys. També hi passava l'estiu Mn. Guillem Puigserver i Munar, de can Joia, l'Habilitat de la clerecia del Bisbat, de 71 anys, cosí de Mn. Miquel Joia, tots dos naturals d'Algaida. Mn. Joan es distingia sens dubte perquè era el més marraner i llambriner de tots per les seves paraules i els seus acudits ingenus; però tots fruïen del prestigi d'una vida sacerdotal exemplar.

Després d'aquest pòrtic aclaridor, escorcollem, doncs, tres fetes interessants de la meua estança:

- 1) Un salpàs accidentat
- 2) Un aprenent novell a ciclista fracassat
- i 3) Un pobre home mort de son.

1) Un salpàs accidentat

Malgrat haver-se introduït l'any 1951 la nova reforma litúrgica del Dissabte Sant, persistia encara el costum tradicional del Salpàs: la benedicció de les panades, com l'anomenava la gent senzilla. Constituïa certament una avinentesa profitosa, una trobada personal del pastor amb les ovelles, on després d'unes paraules d'escomesa afectuosa, s'entaulava una conversa tirada, refermant així els vincles de la germanor cristiana i social.

A dins Algaida, començava el dia de Pasqua florida horabaixa i continuava la segona festa. Els vicaris ens partiem les foraviles, que prosseguíem el dimecres i el dijous després de Pasqua, ja que el dimarts anterior s'havia celebrat amb tota solemnitat i bulla el pancaritat a la Pau de Castellitx.

A mi em tocava sempre la part de la Comuna fins a Punxuat, Sa Serra, Son Roig i Castellitx, per Son Coll i Sa Mata, a Malesherbes, Cabrera i els Hostals. El Vicari Joia posseïa un carruatge agradós fet a propòsit per a ell. Jo no tenia carruatge ni bístia. Sor Marieta de Cris Rei, la religiosa agustina, travessadissa i espavilada com ella mateixa, fou la que m'indicà que els senyors de can March tenien un carretó i somera i que estaven sempre a disposició de tothom.

Vaig anar a visitar Don Pere Oliver i Ribas i li vaig demanar si em volia deixar el carretó i la somera per fer el salpàs. Me'ls deixà gustosament aquest any, i tots els altres.

Mirau què s'esdevengué un any. Imaginau-vos un ciutadà, com era jo, un panet que deien els algaidins, que no sabia res de carros ni de bísties, ni manco hi entenia gens, enllestit conductor responsable de l'eixida. He de manifestar una tara ignorada de la somera: la bestiola refusava l'aigua i era més tossuda que una banya de bou.

Els seminaristes d'aquell temps, en Francesc Ramis del forn de can Floquet i en Gabriel Janer de can Ramona, i qualche altre al·lotell sospiraven per acompanyar-me al salpàs. Crec que quasi sempre solien venir ells. Jo em fiava totalment de la seva perícia. Era tota una diada festosa i un dia de bulla per a tots. Contemplau-me amb lloba fins als peus, amb roquet i una estola blanca, una gerreta de test amb aigua beneïda, el salpasser i el llibre, uns paners i una canastra per posar-hi les presentalles i els ous. Ells duïen molta juguera i delit, i a mi tampoc no me'n mancaven.

En el nom del Pare... resam una Ave Maria, i ja som partits contents a iniciar la volta. Tot d'una anava bé. Érem molt ben rebuts per tot, i els ous es multiplicaven com per encant dins els paners. Després de sortir de Son Roig hi havia una costa un poc aspra. —*Vicari*, proposà qualcú d'ells, *feim una correguda com els combois del cinema? Ho provam?* —*Au!*, cridà un d'ells tot seguit. Llendera va, llendera ve per l'esquena de la somera, crits i rialles a rompre i per avall s'ha dit a les totes. *Ma mareta* —deia jo—, *com acabarà tot això?* No hauria de trobar més avall la somera el camí fangós, amarat d'aigua, i l'animal s'aturà en sec.

No us dic què succeí: tots anàrem a parar quasi damunts els lloms de la somera, la gerreta trabucada, els paners i canastra tombats, i els ous, romputs alguns i clivellats els altres. Ells, esclafits i rialles sense aturar-se, i jo amb el cor glaçat i el pols més fred que la neu, creient que qualcú estava ferit i el carro i la somera malparats.

Gràcies a Déu, tot acabà en un esglai i en cops pel cos. La volta continuà endavant i arribàrem a Algaida tots condrets, amb els paners plens d'ous i els cors curulls d'alegria.

2) Un aprenent novell de ciclista fracassat

Quan estudiava la carrera sacerdotal al Seminari, passà un fet llastimós a l'estiu entre els seminaristes ciutadans. Els superiors donaren la culpa a les bicicletes de què se servien, com a vehicle, de la feta. Abans de partir de vacances, el Superior dels humanistes, entre altres consideracions pietoses, ens exhortà que els qui colcaven en bicicleta per divertiment no tenien una vocació vertadera. Si ell se'n temia que qualcú dels presents es portava així, desobeïnt els seus consells, les portes del carrer ja estaven obertes per a ell... Algaidins, coses d'aquell temps!

Jo, que aspirava a ser capellà, no volia perdre la vocació. Des de llavors, no mirva amb bons ulls la bicicleta i em fugiren les ganes d'aprendre a colcar-hi.

He de manifestar que, vivint a la Plaça Major, al bell mig de Ciutat, no necessitava la bicicleta, encara que a ca nostra n'hi havia una que els meus germans empraven.

Per aquest temps Algaida bullia d'entusiasme fervent pels triomfs esportius del jove ciclista algaidí Andreu Trobat, de can Pixedis-Godó, amic meu, que havia estat veïnat meu al carrer Nou, quan primerament vivia a la casa del racó de madó Catalina de can Carut.

Jo veia la necessitat de saber colcar en bicicleta per a l'apostolat i, principalment, per visitar i consolar els malalts de fora vila; però els meus companys d'equip sacerdotal no pensaven igual. Jo, fort i no et moguis, que en volia aprendre. Llavors vivia al carrer Pare Pou, a les cases barates, i també en Miquel Oliver de can Laro. Ens posàrem tots dos d'acord. Ell m'ensenyaria a colcar amb una bicicleta de dona i sense llevar-me la lloba de damunt. Fariem les pràctiques al carrer, avui Metge Verger, de dalt a baix de la carrera.

Un dia i altre, ho provava seguint les seves lliçons i em començava a anar bé. Ja quasi m'aguantava tot sol; però jo no em fiava del tot i no em sentia segur. El meu mestre trobava que progressava poc. Un horabaixa, com de costum, començam les pràctiques. Quan colcava, inesperadament, em pegà una sempenta forta i m'amollà tot sol envelopat. *Ai, Déu meu! Purissimeta Verge!*, gemegava jo amb estretor de cor. Per poc no m'estimb a la paret colrada del molí de can Xina. En vista del fracàs de les pràctiques, ho vaig deixar córrer i, escalivat, encara no n'he après.

Aquest fet que seguidament comentaré, com a botó de mostra del pensar de la gent, m'acabà de confitar per desistir del meu projecte d'aprendre a colcar. Perquè vaig anar de paquet a una de les primeres motocicletes que circulaven per Algaida, l'amo en Magí de Son Duleu, glosador fi, a la glosada que recitava tan bé cada any davant tota la clerecia i el poble, arreplegats l'horabaixa de les beneïdes de Sant Antoni al portal dels homes de l'església, em va citar com un dels esdeveniments novetosos de l'any, que assolí la categoria dels principals. Jo, que no ho esperava, em qued més vermell que una tomàtiga d'empeguet, sense cap rialla, mentre tots els presents s'esclafien de rialles per l'acudit del glosador.

i 3) Un pobre home mort de son

No m'ha entrat mai la solfa, encara que em diuen que tenc un cert sentit musical. Exercia sempre d'organista de la parròquia Mn. Miquel Joia. Llevat dels funerals de primera classe i de les festes solemnes de l'any, exclusiva del Sr. Rector, tots els oficis cantats dels diumenges ordinaris se celebraven amb orgue i em tocava a mi cantar-los, a més d'una missa baixa, si estava de setmana. Hi he d'afegir que, quan el Bisbe Monsenyor Hervàs, l'any 1951, imposà la predicació a totes les misses dominicals i festives, ens repartíem, entre el Senyor Rector i jo, els sermons de Mn. Miquel, ja que tenia un cert temor a la predicació. No el vaig sentir predicar mai.

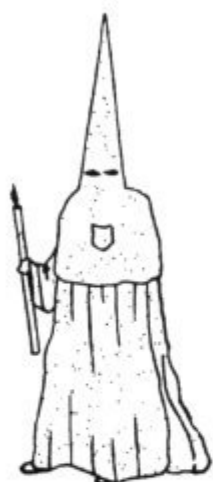
Hem de considerar que jo, per mor de les activitats apostòliques del Consiliari de les dones, dels nins i dels aspirants d'Acció Catòlica i de l'esment diligent a les escoles, sempre duia son enrere. Cada dia m'aixecava al toc festiu dels Goigs per anar a confessar a missa primera, a l'hivern a les sis i a l'estiu a les cinc i mitja del matí. Molts de pics no sentia el despertador. Amb quatre grapades d'aigua fresca em rentava la cara, sovint sense afaitar-me. Em vestia de qualsevol manera, gràcies que la lloba tot ho tapava, i me n'anava de pressa cap a l'església. Quasi cada vespre havia vetlat amb els aspirants: assajant comèdies al teatre parroquial, tractant de l'equip juvenil de futbol *Sant Pere i Sant Pau*, fent direcció espiritual amb ells i també amb els joves, preparant articles per a la revista incipient *Castellitx*, o passant el temps en tertúlia amical a ca nostra.

I doncs, quan començava l'ofici, tot seguia vent en popa; però al sermó del Senyor Rector, no hi havia manera, sempre em dormia. Jo estava empegueït pel meu comportament. La son em rendia. Bé proposava, però no m'esmenava gens. Morfeu, el déu de la son, m'enrevoltava per la dreta i per l'esquerra, com el rum-rum d'un borino negre, m'entelava els ulls, i jo queia vençut en la temptació feresta de la son. Jo, revestit dels ornaments sagrats amb el bonet negre posat al cap, assegut a la cadira de repòs dalt el presbiteri amb els ciris i llums encesos, capeja que te capeja. Abans de sortir a l'altar, suplicava fervorós: *Senyor, que no em dormi!* Però era per demés, del cap d'un poc, beca que te beca. Més d'una vegada em despertava mig entabanat, creient que el sermó ja havia acabat, i m'aixecava de pressa per anar al centre de l'altar major per entonar el credo. Llavors me'n temia que el Sr. Rector encara predicava. Podeu pensar que, d'averkonyit, em pujava una colrada intensa a la cara. Havia de tornar a la cadira i asseure'm un altre pic. Quin paper em tocava! I això em passà més d'una vegada...

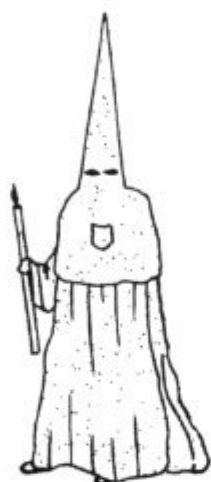
Entre altres que coneixen bé les meves proeses, sobresortia Sor Dolors, mestressa destra en les labors fines de la costura agustiniana, que destrià encertadament la causa del meu esgotament: —*Ara no veis que aquest pobre home està mort de son?* Un pic més s'havia acomplert en mi l'adagi popular: *la son no té vergonya*.

Algaidins i amics: per a mi en aquesta diada benaurada del pancaritat de la Pau, dins el 750è aniversari del reconeixement oficial de la Parròquia de Castellitx pel Papa Innocenci IV, l'any 1248, s'escau també el 45è aniversari de la primera vegada, el 1953, que hi vaig assistir i hi vaig contemplar la unió i l'alegria de tot el poble d'Algaida que, des de les arrels més fondes del Castellitx cristià, i a l'agombol amorosívol de Maria, Madona i Regina de la Pau, compartia el pa de la germanor a l'altar i dalt l'era, on tots se senten germans i amics. Avui, voldria deixar-vos la mateixa penyora: que, seguint les petjades dels avantpassats, llesquem altra volta, tots units i contents, el pa blan i fresc de la germanor dins un respecte mutu i una comprensió sempre oberta als signes vertaders del nostre temps. Algaidins, bona festa i molts d'anys!

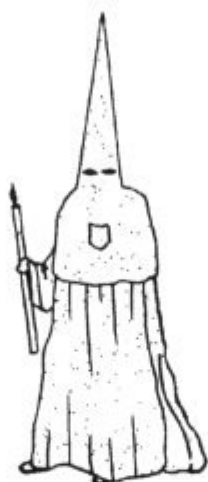
Baltasar Morey Carbonell, prevere

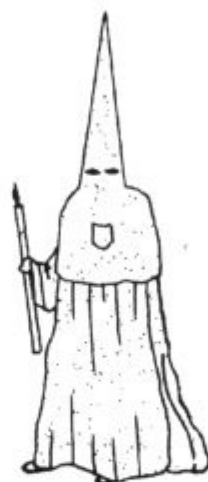
A

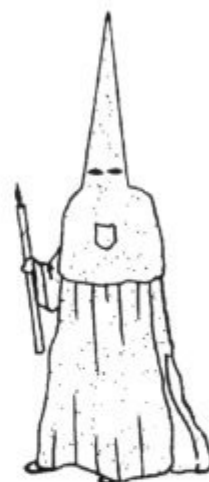
B

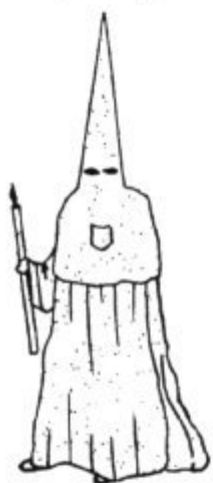
C

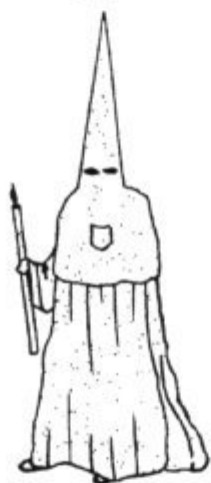
D

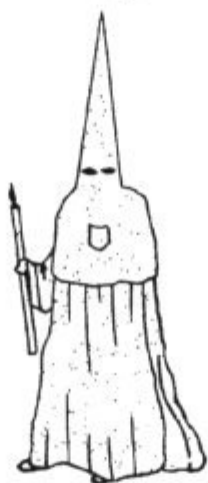
E

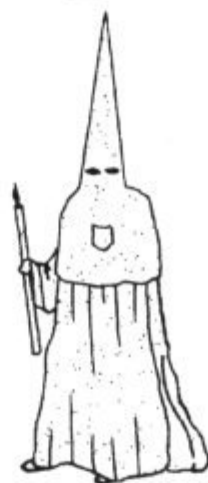
F

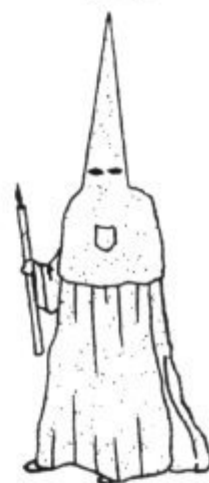
G

H

I

J

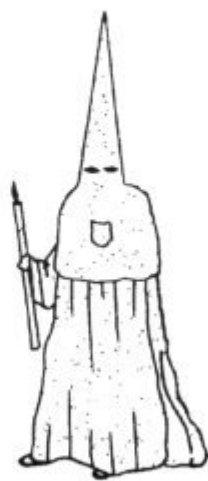
K

K

K

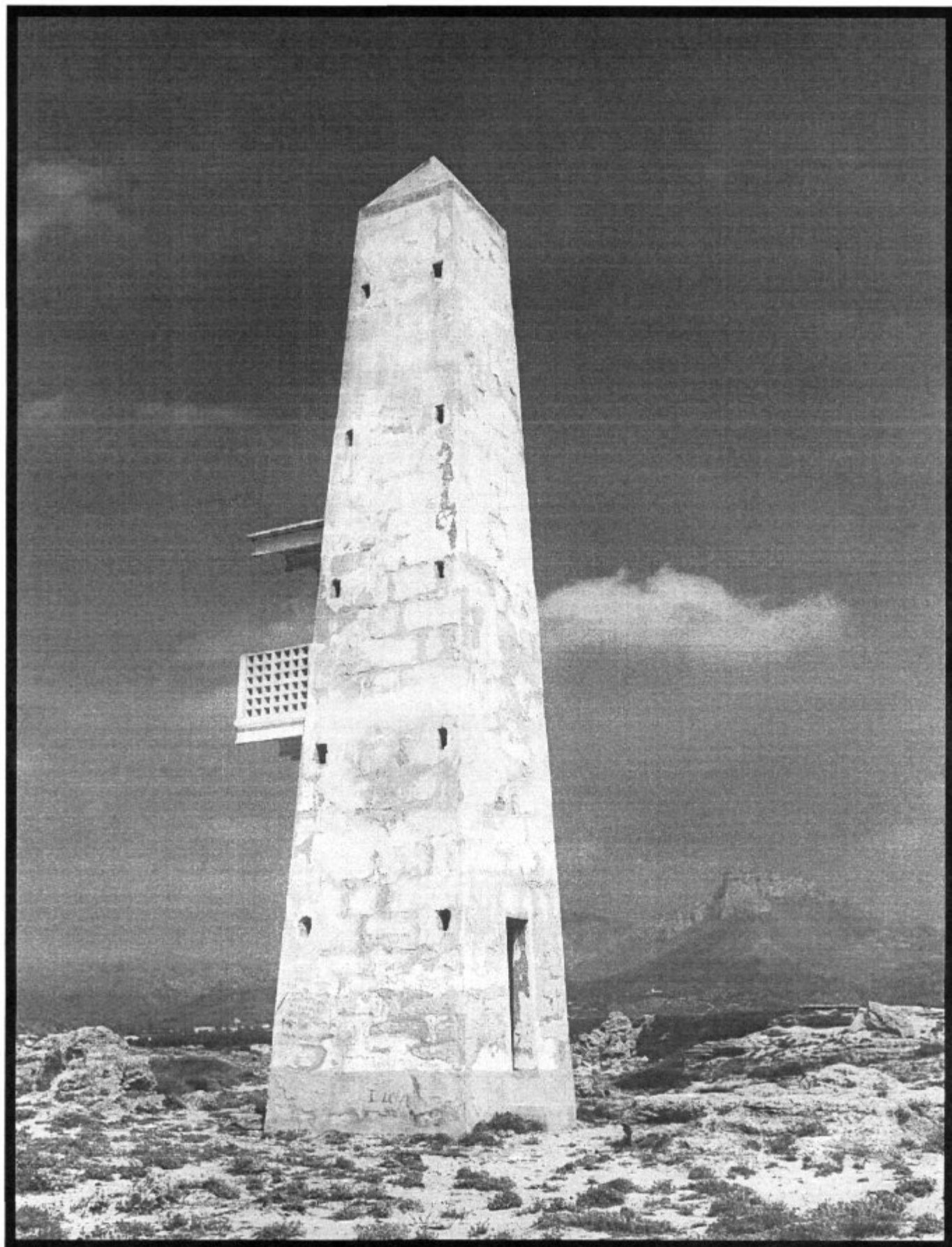

L

M

AGRUPACIÓ FOTOGRÀFICA D'ALGAIDA

Fotografiade Mariano Ramon de Pablo

Quatre mots sobre...

LA CIRCULACIÓ A ALGAIDA (2a part)

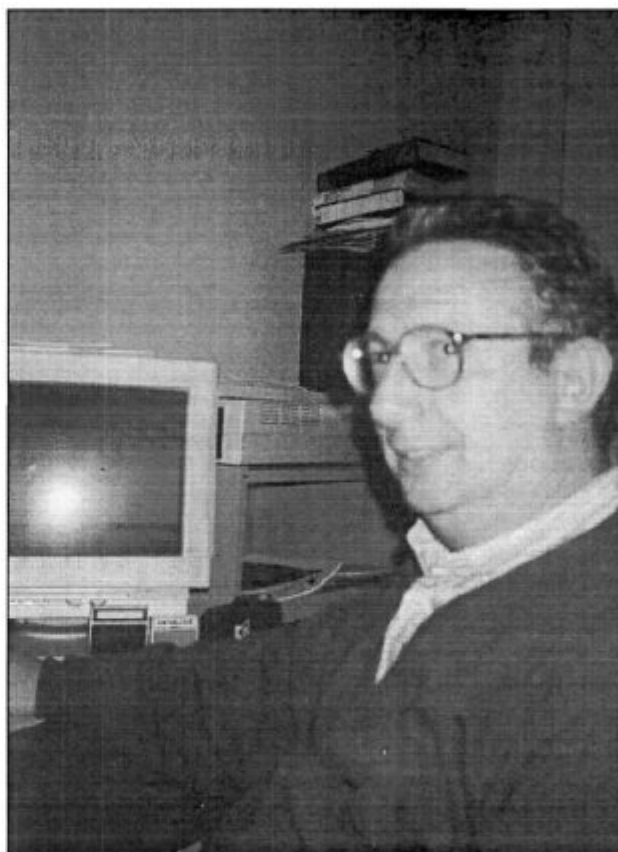
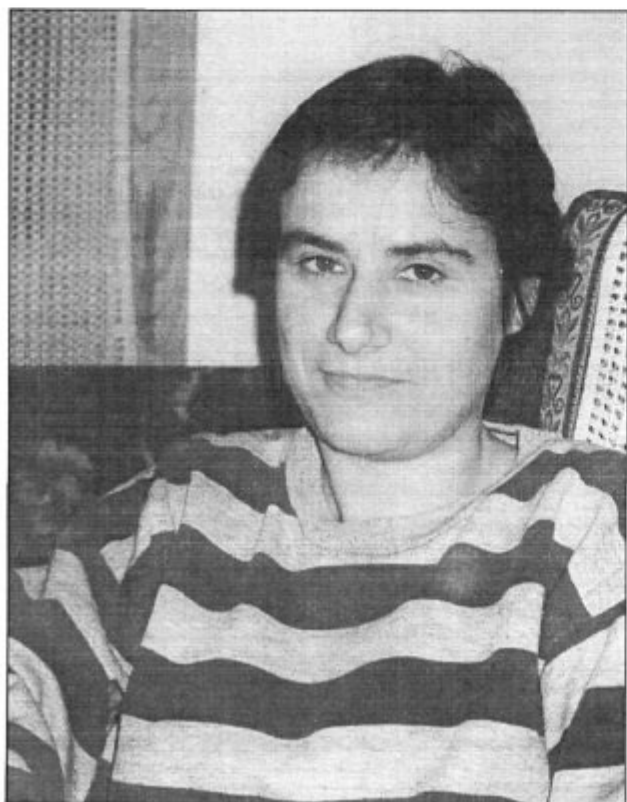
Pere Capellà Mulet

El canvi que han fet al nostre carrer (pare Bartomeu Pou) d'aparcar 15 dies a cada banda, em pareix molt bé. Supòs que haurem solucionat el problema que teniem amb els clients de Sa Portassa; això sí, quan tots n'estiguin assabentats. Perquè encara hi ha gent que va al forn, per exemple, amb cotxe, i el deixen mal aparcad. Hem de tenir un poc de paciència, fins que la gent s'hi acostumi. Els problemes de circulació, els produeixen els dissabtes i diumenges la gent de fora, perquè entre setmana no n'hi ha quasi cap.

Sobre la via de cintura que volen fer passar per Sa Farinera, crec que no és la millor solució perquè això és també casc urbà i el trànsit s'hauria de treure lluny del poble.

Dels canvis que hi va haver relacionats amb la reforma de Sa Plaça, crec que no importava fer-ne cap, perquè la circulació pel centre no ha millorat gens i Sa Plaça, ja estava bé així com estava. Ho han volgut així, i supòs que uns altres ho podran canviar.

Un sector que té difícil solució és, al meu parer, el carrer d'Es Colomer; allà la gent ha d'aparcad a qualque banda i, si els ho prohibeixen, no sé com s'ho faran.

Francisca Oliver Torres

Jo crec que per tots els carrers hi ha un merder de cotxes i que la circulació es fa cada dia més difícil. Ahir mateix, davant l'església, vaig haver de fer unes quantes maniobres per poder passar, amb cotxes a banda i banda. De deu diumenges, nou, quan acompany mon pare a missa, ens trobam la rampa dels minusvàlids ocupada per un cotxe aparcad malament vora el campanar, i ningú no diu res. Si visquéssim sempre a Algaida ja ho hauria denunciat.

Dels problemes de Sa Plaça, no crec que n'hagin aclarit cap amb les reformes i, per a mi, està pitjor que abans, quan li podien donar la volta.

On està també molt malament és el tros de carrer de Palma entre el carrer de la Roca i de Sa Quarterada, perquè el carrer és molt estret i la voravia també. Un dia a mumari quasi l'enganxaren per dur la senalleta pel braç a la part del mig; ara, en aquell tros de carrer, sempre la du per davant seu.

Tot això justifica que facin la via de circumvalació per les afores del poble. Per allà on vulguin, pel camí de Muntanya o pel de Ses Vinyes, però lluny del casc urbà.

Joana Maria Llopart Majoral

La circulació per dins Algaida està molt malament i la reforma de l'any passat no va solucionar els problemes, perquè devers Plaça han empitjorat. La solució, al meu parer, és fer una nova via exterior, que descongestionaria el trànsit per dins el casc urbà, encara que no ho solucionaria tot, perquè els problemes d'aparcament sempre hi seran. S'hauria d'estudiar tota aquesta problemàtica en el seu conjunt i no intentar solucions parcials.

M'agrada la reordenació dels aparcaments als carrers Antoni Maura, Pare Bartomeu Pou i Metge Verger, 15 dies a cada banda. Però veurem com anirà quan hi hagi festes a Sa Portassa i la gent de fora poble aparqui malament.

Un altre punt negre és el de l'autocar de línia. No sé per què li han marcat l'aparcament, si sempre s'atura al mig del carrer. L'altre dia teniem dos cotxes carregats per fer el trasllat i es presentà l'autocar ben al mig del carrer, cosa que ens deixà immobilitzats i provocà una brega amb el xofer per aquest motiu.

Ara ens traslladam del carrer Antoni Maura per anar a un altre lloc també conflictiu, com és el carrer de Palma, que tenim ben assumit que és carretera. Tot el contrari dels que viuen per aquí *[es refereix al carrer Antoni Maura i voltants]* que, diuen, els faran la punyeta.

Rafel Antich Xeremec

Per millorar la circulació està clar que s'ha de fer una via de cintura exterior al casc urbà; el que no pot esser és llevar-la de Sa Tanqueta, que sempre ha estat carretera, i dur-la per aquí. D'això se'n diu desvestir un sant per vestir-ne un altre.

Posar la via de circumvalació pels nostres carrers de manera, diuen, provisional és una pèssima solució, i la gent d'Antoni Maura, Metge Verger i Joan Alcover s'ho prendran malament. Tots sabem que aquestes provisionalitats poden durar 30 anys. I en això, hi està d'acord la majoria del nostre consistori. Bé, PSOE i PP segur que sí; els altres, no ho sé.

Fa lleig que el carrer del batle sigui un dels beneficiats, maldament que, per ventura, sigui una casualitat. Però és ben evident que no és una solució lògica ni racional. Es pot pensar que dic això perquè som un afectat; però, si no ho fos, t'assegur que també diria exactament les mateixes paraules.

Sobre les prohibicions d'aparcar 15 dies a cada banda, em pareix bé perquè dona més fluïdesa a la circulació; però és evident que aquesta mesura s'ha pres en vistes a endosar-nos el trànsit pesat (camions i autocars), perquè, si no fos així, no té sentit que la mesura d'aparcar 15 dies a cada banda, la posin als carrers més amples del poble.

INDEPENDENTS – UNIÓ MALLORQUINA

IMAGINÀRIA, un poble del Pla de Mallorca, després d'un canvi estructural derivat d'unes eleccions municipals, va voler provar-se en una competició de rem amb **CORRENT**, un poble veïnat. En donar-se la sortida, l'embarcació del poble veïnat s'avançà d'immediat i augmentà, progressivament, l'avantatge fins arribar a la meta amb una hora de diferència sobre el poble d'Imaginària.

Els alts carrecs d'**IMAGINÀRIA**, atès l'espectacle que acabaven d'oferir, decidiren d'adoptar mesures immediates. Per això, acordaren de constituir una *Comissió per tal d'analitzar, si procedeix, les possibles i eventuais condicions que permetin, si fa al cas, l'estudi aprofundit de qui-sap-què per tal de posar els mecanismes adequats en relació al tema que ens ocupa i, en aquesta situació, mirar de fer una proposta per proposar el que sia proposable.*

Amb tota diligència es va reunir la comissió i varen decidir de constituir-se en **Comissió Permanent de Govern**, i aquesta va arribar a la següent conclusió:

*L'equip del poble **CORRENT** estava format per un patró (el Batle) i cinc remers (els Regidors), mentre que el d'**IMAGINÀRIA** estava integrat per cinc passatgers i un remer (el Batle), per la qual cosa s'ha de convenir que la prova va fracassar per circumstàncies externes i aleatòries. Malgrat l'accident, s'aplicaren algunes mesures correctives.*

L'any següent, en repetir-se la prova, l'equip Corrent va arribar amb dues hores d'avantatge sobre l'equip d'Imaginària. Analitzat el problema es va deduir que:

*L'equip Corrent, que continuava integrat per un responsable (el Batle) i cinc remers (els regidors), havien cedit la seva paga per construir un Pavelló Cobert. Mesures tan vulgars i ordinàries com les de l'equip **CORRENT** anuncien el seu negre futur en les circumstàncies actuals en una pròxima cita electoral. En canvi, la tripulació d'**IMAGINÀRIA**, després de les mesures adoptades, havia integrat un Gerent, un Depositari i un Assessor amb la titulació d'Enginyer de Camins, Canals i Ports. Per tal de fer més rigurós l'estudi, **IMAGINÀRIA** ha realitzat una enquesta externa amb resultats satisfactoris i ha contractat un equip d'arquitectes amb la finalitat de redactar unes Normes Subsidiàries.*

El següent any, l'equip Corrent va obtenir quatre hores de diferència sobre l'equip d'Imaginària. La comissió d'Imaginària, atònita davant d'un resultat tan inexplicable, va reunir-se, i després d'unes setmanes d'avaluacions crítiques positives varen observar:

*L'equip del Poble **CORRENT** mantenia l'estructura d'un responsable (el Batle) i cinc remers (els Regidors); de forma incomprensible, es mostraven satisfets. En canvi, els Assessors Externs han recomanat substituir el remer per un dels cinc passatgers, a fi i efectes que el remer es pugui dedicar al que més li agrada, fer de patró a una embarcació més grossa.*

L'any següent, l'equip Corrent va obtenir vuit hores de diferència sobre l'equip d'Imaginària. L'equip d'Imaginària havia establert una direcció compartida, afavoridora

del diàleg i la participació de l'oposició. És més, cal advertir que aquest any hi ha hagut un fort increment de la plantilla, a més de passar a fixe el personal eventual.

D'altra banda, L'oposició no tenia motius de queixa, perquè son uns privilegiats que poden acudir als plenaries a escoltar. Si, a més d'això, es té en compte que l'oposició és l'única responsable objectiva del fracàs dels anys anteriors, entendrem que se'ls recordi que estan en minoria i cal advertir que aquest any hi ha hagut una conflictivitat mai vista. Un grup de l'oposició, de manera demagògica i insolent, s'ha atrevit a votar en contra dels pressuposts i demanar la construcció del Pavello Cobert, una Piscina Municipal i que els Arquitectes i Assessors acabassin la tramitació de les Normes Subsidiàries.

Fent balanç, la comissió de Govern ha manifestat el seu optimisme per les mesures adoptades i, emparant-se en una empresa assessora, no dona ni un velló pel futur de l'equip de **CORRENT** que, si continua amb els sistemes caducs i obsolets tradicionals, no podrà resistir i perdrà les pròximes eleccions. En canvi, **IMAGINÀRIA** es planteja d'incorporar set o vuit assessors més a l'embarcació i incrementar la plantilla de personal per optimitzar l'actuació del remer (el Batle).

Així he vist el nostre Ajuntament des que som Regidor. Quin és el projecte il.lusionador de futur?. No n'hi ha. Es normal sentir als plenaries que, per exemple, el programa de festes de Sant Honorat o de La Pau són com els de l'any anterior, si bé el pressupost és 15.000 Pts. inferior. I també veure que els temes pendents sempre són els mateixos: que si no tenim Normes, que si el Tràfic, que si no tenim Pavelló, ni Piscina, ni.... Aquesta és la realitat.

*Un dels factors que caracteritzen de manera més determinant una societat, un grup social, i en conseqüència un partit polític, és el conjunt dels seus valors predominants. (recordem que el valors són les pautes bàsiques que inspiren, dinamitzen i orienten la conducta dels individus). Avui hi ha una nova constel.lació de valors: **iniciativa, innovació, creació, gestió, canvi, treball en equip**, que ha desplaçat l'antiga constel.lació dels valors de salvació, submissió, capitulació personal, subordinació.*

Aquests nous valors han esdevingut factors de convivència humana, alliberament personal, qualitat de vida col.lectiva, progrés social i benestar cívic, i això és el que demana Unió Mallorquina i creim que necessita el nostre poble. La demanda, per exemple, d'un pavelló Cobert o d'una Piscina Municipal, es fruit d'aquests nous valors i necessitats que abans no hi eren. El Psoe s'ha de deixar d'excuses i històries i començar a donar-los resposta

Pep Llompart, regidor de l'Ajuntament d'Algaida.

ACORD DEL C. I. M. DE DENEGACIÓ DE PRESTEC, PRESSUPOST 1.997

El Secretari Toni Amengual va informar que el Consell Insular ha denegat a l'Ajuntament d'Algaida l'autorització per signar un préstec d' 11.260.307 Ptas., amb el Banc de Crèdit Local, per finançar distintes obres del pressuposts de l'any 1.997.

Segons el Secretari, el Consell ha tingut una actuació bastant deficient, tant que inclús cal plantetjar un recurs contenciós administratiu, si bé va informar que les obres s'havien pogut fer a càrrec dels ingressos ordinaris.

Fins aquí els fets. Per la nostra part ens va sorprendre l'actuació del C.I.M. i vàrem demanar una entrevista amb la Sr^a. Brigida Llinàs, Vice-Interventora del Consell Insular, i ens va manifestar el següent:

L'Ajuntament d'Algaida ha sol·licitat l'autorització per signar el préstec per finançar unes obres del pressupost de l'any 97 dins el febrer de l'any 98 i la LLei diu: que les autoritzacions s'han de sol·licitar dins l'any que s'han pressupostades les obres a finançar, o sigui dins l'any 97; en definitiva que es va presentar la sol·licitud fora de termini i legalment no és possible donar l'autorització.

Aquesta és la veritat, s'ha presentat fora de termini i em absolut cal presentar un contenciós. El que sí s'ha de fer és demanar les coses dins el termini que marca la LLei, termini que coneixen perfectament els serveis d'intervenció de l'Ajuntament. És més si els pressupostos, s'aproven dins el mes de març n'hi ha, de temps, per adreçar-se al Consell sol·licitant l'autorització.

Aquest tema no va suscitar cap pregunta ni intervenció dels altres grups polítics, possiblement per desconeixement, i segons el nostre grup té molta d'importància. En primer lloc: un total incumpliment dels acords de l'Ajuntament ja que aquesta partida està aprovada pel Plenari.

I el més important, aquest fet demostra la manca de planificació de les inversions per part del grup socialista que governa l'Ajuntament. Per què es pressuposta finançar unes obres si es poden pagar amb els ingressos normals? Per què es decideix endeutar-se si no fa falta?. Davant la nostra intervenció el Batle va manifestar que aquest era un assumpte dels serveis d'intervenció de l'Ajuntament i va passar a un altre tema de l'ordre del dia.

NORMES SUBSIDIÀRIES:

El passat mes de març vàrem tenir una reunió sobre les Normes Subsidiàries, continuació de la realitzada fa uns messos. Va assistir l'Arquitecte Redactor, excusant la seva assistència l'Assessor Municipal ja que tenia altres feines.

El Sr. Garcia Jalón es va presentar a la reunió sense cap plànol, ni estudi, és més, ens va manifestar que estava treballant a l'Ajuntament de Calvià, cosa que li ocupava molt de temps; també que no tenia cap delineant, si bé faria un esforç per acabar la feina.

El Batle li va donar les darreres modificacions i li va demanar que abans de finalitzar el mes d'abril tinguí el planejament acabat, a efectes de realitzar una primera evaluació per part de l'Ajuntament. A l'hora de redactar aquest escrit el Sr. Garcia Jalón no ha presentat cap estudi, al menys als grups de l'oposició. Seguirem informant.

ESPORTS

ESCACS

Pel que fa al Club d'Escacs d'Algaida la temporada ha acabat. Malgrat que no s'han complit les expectatives del principi, s'ha acabat a la meitat de la classificació de Tercera categoria per equips.

Les intencions dels escaquistes eren de pujar de categoria. No ha pogut ser, però la il·lusió i les ganes continuen.

De cara a les properes festes de Sant Jaume ja estan organitzant el tradicional trofeu d'escacs. Així que tots els interessats en aquest esport es poden dirigir als components del Club.

Com a resum de la temporada, els integrants de l'equip ens diuen que el nostre nivell de joc es manté, però que a altres indrets s'experimenta una millora any rere any; això vol dir que es qüestió d'espavilar-se o quedarem aturats. Tota la gent amb ganes de jugar i que pugui aportar sebres i il·lusió serà molt benvinguda.

CICLISME

La darrera etapa i cloenda del XXXIII Cinturó Ciclista Internacional de Mallorca es va disputar al nostre poble el diumenge 26

d'abril.

Gran diada esportiva i molta animació per veure la disputa d'aquesta etapa amb la presència dels organitzadors i directius d'aquest esport a la nostra Comunitat.

Pel que fa a la carrera direm que després del circuit per Randa,

Villa de l'equip del Tennis Arenal.

Tret d'algun petit accident, la jornada de ciclisme va ser bona i els aficionats pogueren gaudir de tota la parafernàlia que comporta tragar la infraestructura que mou aquest tipus de carreres. Homenatge als veterans.

En Toni Cerdà reb la medalla d'or i brillants

Llucmajor, S'Aranjassa, Xorrigo i Algaida (tres voltes) el guanyador de l'etapa va ser en Gálvez, corredor de la Selecció espanyola, després d'un esprint força complicat ja que la meta a la Plaça d'Algaida té molts de revolts.

El guanyador del Cinturó va ser el corredor suec Henrick Sparr i el primer mallorquí fou Rolando

A la cloenda de l'etapa va arribar el moment més emotiu, ja que es va retre un homenatge merescut als veterans excoorredors d'Algaida. Ens referim a n'Andreu Trobat, en Biel Mas i en Toni Cerdà.

Els dos més veterans reberen l'homenatge per ser llegendes vives del ciclisme ja que no hem d'oblidar que ambdós donaren moltes alegries als aficionats i passejaren el

nom de Mallorca arreu del món destacant davant dels professionals més qualificats del moment.

Pel que fa a en Toni Cerdà, la Societat Esportiva Palma, club organitzador, va fer-li entrega de la medalla d'or i brillants ja que després de 33 anys de disputa del Cinturó és l'únic mallorquí

posició. Molt bon lloc si tenim en compte la irregularitat i els entrebancs que ha sofert l'equip al llarg de la temporada.

Planificació a correu, baixes, altes de jugadors, expulsats, poc suport dels aficionats, tot un seguit de despropòsits que creim que val la pena d'asseure's

categories han acabat les seves lligues i ara disputen diferents tornejos.

Pel que fa als juvenils, molt bona campanya la que han fet, de menys a més, i a punt han estat d'aconseguir la plaça d'ascens a segona. Tan sols la pèrdua del darrer partit ens ha privat de la gran alegria de l'ascens.

La pedrera està en marxa. No oblidem que l'objectiu de tenir equips inferiors, a més de practicar l'esport, és de formar jugadors pel primer equip. Ara falta que els jugadors continuïn practicant l'esport amb el suport dels aficionats i el recolzament de la gent que estima el futbol.

Algaida-Rt. Arenal 3-0

Lloseti-Algaida 3-3

Algaida-Vilafranca 2-4

Enhorabona al mester Albert.
Cadets

L'equip d'en Mateu Capellà ha acabat amb un bon ensurt ja que a falta de tres jornades era el penúltim classificat.

Els tres darrers partits, tres victòries, han permès acabar la lliga en novena posició, lluny dels llocs perillosos de descens.

Felanitx-Algaida 4-0

Algaida-Barracar 4-2

Margalidà-Algaida 0-1

Algaida-Porreres 4-0

Infantils

Els infantils han acabat en sisena posició; bona temporada dels nins que ha entrenat en Rafel Oliver.

Homenatge als equips de Volei d'Algaida.

que té la glòria d'haver-lo guanyat.

Bona diada de ciclisme, amb la satisfacció afegida d'homenatjar aquestes tres figures de l'esport. Llàstima que entre les generacions noves no surti cap esportista que aglutini i il·lusioni els molts aficionats que les bicicletes tenen a Algaida.

FUTBOL

L'equip de Primera Regional, a falta de cinc jornades per acabar la lliga, figura en cinquena

per estudiar-ho tot i mirar de fer les coses més bé o al manco amb més criteri de cara a properes campanyes.

De totes maneres, s'ha de donar l'enhorabona a en Tià Feliu i a tots els jugadors perquè han demostrat ser uns autèntics professionals.

Darrers resultats:

S'Arracó-Algaida 0-1

Algaida-P. Arrabal 0-2

Sta. Eugènia-Algaida 4-0

Algaida-Consell 1-0

Juvenils

Excepte l'equip dels ale vins, totes les altres

Alevins

L'equip d'en Mateu Llull, sempre exigent amb els nins i amb ell mateix, és l'únic que no ha acabat. Figura per la meitat de la taula i fan molt bon paper. *Algaida-At. Manacor 1-0*
Escolar-Algaida 5-2

Benjamins

Els dos equips dels més petits han quedat en 6ª posició l'Algaida i en 12^a l'Algaida Atlètic.

Enhorabona a aquests futurs grans jugadors.

IV Torneig de futbol base. Algaida. 98

Molta gent amb molta animació va reunir la disputa d'aquest torneig durant les passades festes de Pasqua.

Quant a resultats, direm que els alevins, infantils i fèmines es feren amb els trofeus de primers classificats i els benjamins el de quarts del seu grup.

Farem menció especial del partit final dels equips femenins d'Algaida i Santa Maria per la lluita i el bon ambient. I això que feia fret i vent.

Torneig de Futbol7 de Sant Jaume

Com cada any, es prepara aquest torneig. Els equips interessats es poden posar en contacte amb en Guillem des camp de futbol.

VOLEIBOL

Una vegada acabades les lligues federades és l'hora de fer balanç dels tres equips d'Algaida que hi

participaven.

Juvenil femení

Aquest equip, com a Campió de Balears, va assistir a la fase intersector del Campionat d'Espanya a la ciutat aragonesa de Teruel on es va enfrontar als equips d'Aragó, València i Catalunya. El paper de les algaïdines va ser fabulós ja que només les representants de Catalunya foren capaces de guanyar l'Algaida.

Resultats:

C.N.Sabadell-Algaida 3-0

Algaida-Jamón de Teruel

3-1

plaça per participar a la final de Balears, aquesta es va celebrar al Poliesportiu Galatzó de Santa Ponça amb el Ciutadella, Figuereta d'Eivissa i Alaró.

Els dos primers resultats foren favorables a les algaïdines: 3-1 al Ciutadella i 3-0 a l'equip eivissenc.

I la final davant l'Alaró. Aquest equip, amb jugadores d'Alaró, Palma i Sa Pobla i campió de la passada edició, va començar el primer set dominant per 8 a1, però la reacció de les algaïdines

Na Rosa, la capitana, amb el torfeu del Torneig de Pàsqua.

Algaida-Illa Gran 3-1

Així que l'Algaida quedà segon classificat. Un gran èxit i un extraordinari paper el que feren les components de l'equip algaïdí davant jugadores molt més altes i amb un volum de competició molt superior.

Cadet femení

Després d'obtenir una

(tan sols 8 jugadores totes locals) va decantar el set a favor seu. La clau va estar en el quart set quan l'Algaida dominava per 2 a 1 i un parcial de 10 a 2 va fer perdre el rumb i la concentració; dubtaren de la victòria que ntenien al seu abast i acabaren perdent el set per 17 a 15 i poc després el partit.

Equip de juvenils. Drets: Albert(míster), Tovar, Ripoll, Vicenç, Gallego, Oliver, Barrera, Xisco, Sitjar, Amengual. Acotats: Barrera(delegat), Falconer, Ritxi, Romero, Fernando, Juanjo, Ogazon i Ramis

Va ser com el Barça-Mallorca on el petit va tenir a les seves mans la victòria i ho va desaprofitar. Acabà guanyant el gros, però va ser un gran partit de quasi 3 hores, d'aquells que fan

afició. Enhorabona pel Subcampionat de Balears.

Infantil femení

L'equip infantil, que va acabar la primera volta en cinquè lloc, va fer una espectacular remuntada i al final ocupà la segona

posició. També participà al Campionat de Balears i va quedar Subcampió.

Promoció

Aquest mes de maig es fan les finals de Mallorca a les categories Aleví (a Son Servera) i Benjamí (a Esporles) on les algaidines i algaidins (els equips són mixtos) lluitaran per algun dels trofeus del campionat de Mallorca organitzat pel CIM.

Resum d'una gran temporada:

Juvenil: Campió de Balears i Subcampió de la fase intersector del Campionat d'Espanya.

Cadet: Subcampió de Balears.

Infantil: Subcampió de Balears

Aleví i Benjamí: Classificats per la final del Campionat de Mallorca.

JOAN TROBAT

NOTICIES DE LA BANDA DE MÚSICA

La banda de música, en els darrers temps ha estat notícia per dos motius. El primer per mor del viatge que feren a les Falles de València convidats per la falla Escalante-Marina del port de València. S'ho passaren molt bé, encara que varen haver de sonar de valent; Tant és així que quedaren convidats a les festes de Sant Josep de l'any que ve.

El segon motiu és la festa que feren per a tots els socis de la banda en la qual es va poder ballar i riure i escoltar bona música a rompre.

A la fotografia podeu veure els quatre darrers "fitxatges" de la banda: En Guillem, na Laia, na Maria Antònia i n'Antònia, que debutaren l'estiu passat.

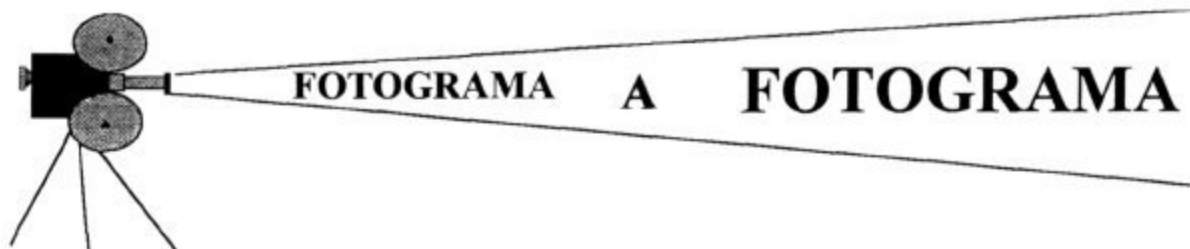
[illegible]

112
UDOS
TELÈFON D'EMERGÈNCIA

LES 24 HORES DEL DIA
GRATUÏT I MULTILINGÜE

Conselleria de la Funció Pública i Interior

El lloc, un punt imprecís de la sala fosca. L'acció, un raig de llum il·lumina la pantalla i la vida comença a córrer a 24 fotogrames per segon.

Situar-se al lloc trentè de les pel·lícules més taquilleres als E.U.A. és tot un rècord. Si a més a més s'aconsegueix una recaptació de 123 milions de pessetes en les sis primeres setmanes d'exhibició, ja és massa. I aquest és el gran triomf de *Carne Trémula* de Pedro Almodóvar a la terra de l'Oncle Sam.

Però, per proeses la de Santiago Segura i el seu *Torrente, el brazo tonto de la ley* que, des de la seva estrena, ja duu recaptats més de 1.000 milions de pessetes. I és que tot i haver nascut un divendres 13 de març, les coses li han anat d'allò més bé.

Xifres i més xifres. I és que el cinema es mesura avui en dia per les xifres, ja siguin les del seu pressupost o les de la seva recaptació. Si una pel·lícula no funciona, cap problema: se la lleva del mig, i una altra en el seu lloc. Tant és que la pel·lícula sigui bona i s'hagi d'esperar una miqueta perquè el públic assisteixi a la sala: els que compten són els doblers.

I ho dic perquè malauradament els cinemes Renoir de Palma no tenen la sort que mereixerien pel valor que posen en la seva empresa. Les úniques sales de Ciutat on es projecta cinema en versió original, cada setmana veuen néixer i morir un munt de pel·lícules, la majoria bones, però que no fan el calaix que caldria esperar.

Ara, després d'haver-ho provat tot, els germans Prohens dels Renoir s'han decidit a

estrenar un film dels anomenats "comercials" en "V. O.". Es tracta de la segona part d' *Scream* de Wes Craven. Una pel·lícula de terror amb adolescents dirigida a un públic majoritàriament adolescent. Allò que és curiós és que el públic adolescent de Ciutat és el menys interessat per les pel·lícules subtitulades, procediment que obliga l'espectador a llegir uns rètols sobreimpressionats que, sembla ser, resulten molt molestos.

En una societat que ha acostumat el jovent a no haver de rompre's les banyes per entendre el seu entorn (basta veure els continguts d'allò que anomenen E.S.O.) i que els ofereix els "burgers" com la cosa més "guay" de la cuina internacional, no és estrany que aquests mateixos joves, a l'hora de triar per anar al cinema (no oblidem que el cinema és també cultura) triïn el més fàcil.

I què és el més fàcil?... El cinema americà podria ser la primera resposta que ens vengués al cap. Pot resultar un tòpic, però és la veritat. Les seves pel·lícules són les que reben millor promoció; a més tenen molt ben estudiat el públic al qual van dirigides. Així, els seus continguts i els seus continents són tan "light" com les begudes refrescants de moda en una societat preocupada per la imatge i sotmesa pels somnis elèctrics sorgits de la petita pantalla.

I tot això que vos cont, vos demanareu, què té a veure amb el cinema? Molt fàcil: el cinema es mesura avui en dia per les xifres, ja siguin les del seu pressupost o les de la seva recaptació. Els que compten són els doblers.

Joan Carles Palos

maig 1998

Titoieta Ràdio

Emissora Municipal d'Algaida

Continua la celebració de l'onze aniversari

Titoieta Ràdio organitza novament el **sopar concurs** de receptes preparades

*Es farà el dissabte 30 de maig a les 21'30
hores al pati del casal Pere Capellà d'Algaida*

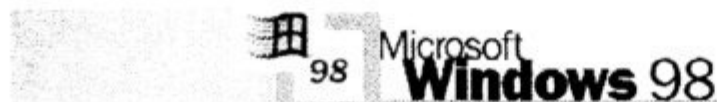
El sopar concurs és obert a tothom. Enguany s'introduiran algunes modificacions en les normes per millorar l'organització. Per concursar cal presentar un plat salat o dolç, preparat, a punt de menjar per a 6 persones. Cada participant podrà assistir al sopar acompanyat per un màxim de 3 persones. S'exigiran els tiquets d'entrada. Cal apuntar-se abans del 29 de maig a les oficines municipals de la Casa de la Vila especificant si es farà un plat salat o dolç. L'inscripció és gratuïta. Farà de jurat del concurs una persona de reconeguda experiència en el camp de la cuina. Hi haurà premis al millor plat salat i al millor plat dolç. L'organització aportarà un plat, fora de concurs, l'aperitiu i les begudes.

L'acte està patrocinat pel Consell de Mallorca i l'Ajuntament d'Algaida, dins els actes de celebració de l'onze aniversari de Titoieta Ràdio.

Animau-vos a participar a la sisena edició del sopar concurs.

INFORMÀTICA I TECNOLOGIA

Ja ha arribat !.

El nou sistema de Microsoft ja el tenim aquí. El passat mes d'Abril, es va presentar el nou sistema operatiu Windows98 als EUA. La presentació va tenir lloc davant nombroses personalitats del món informàtic, polític i econòmic.

La presentació en si va anar tal com s'havia previst, però a l'hora de fer les demostracions del sistema van arribar els problemes. A l'escenari hi havia Bill Gates i un tècnic de Microsoft. Per poder mostrar les maravelles que pot fer, van decidir connectar un escàner tinguent l'ordinador en marxa per així demostrar que és completament *plugandplay* (un element *plugandplay* és aquell que quan el connectam l'ordinador el reconeix i pràcticament fa la instal·lació totsol), en aquell moment l'ordinador va començar el procés de detecció del nou element, fins a aquí tot correcte, però quan va acabar va sortir una pantalla d'error del tipus *barrufet* (pantalla blava amb lletres blanques), la qual va penjar l'ordinador i va impossibilitar seguir amb la presentació. Això que va passar a la presentació del W98 ja tenia precedents, ja que quan es va fer la presentació del W95 a Madrid, l'ordinador es va penjar tres vegades, i segur que tenien unes màquines molt millors que les que poguem tenir qualsevol de nosaltres. Això no vol dir que el sistema sigui dolent, però tots tenim l'experiència del W95 i pel que es veu no podem esperar massa cosa del Windows98.

El sistema en si, no canvia massa l'estètica del W95, però funcionalment té algunes diferències. S'ha intentat combinar el W95 amb totes les seves debilitats amb el Windows NT que sempre ha estat molt més fiable i potent, però amb un entorn gràfic no tant atractiu (semblant al de Windows 3.x). Hi ha una sèrie de millores tècniques, com poden esser que passa a 16 a 32 bit (reals), millorar la

navegació a Internet. De fet aquesta millora del sistema W95 es veurà molt gràficament amb l'utilització d'un browser com a shell, així que tindrem el mateix aspecte tant si feim feina amb programes o aplicacions que es troben en local dins el nostre ordinador com si treballem connectats a Internet.

Segons Microsoft, un 97% dels usuaris d'ordinadors personals utilitzen i recomanen l'ús de Windows. Un eslògan difós per Microsoft és el que diu: **Windows 98 Works Better, Plays Better**. Això fa preveure que aquest sistema que fins ara no suportava gaire bé els jocs, tendeix a integrar la majoria dels existents al mercat.

Amb la sortida de Windows98, també entra al mercat els complements típics que ja van sortir amb W95.

Microsoft també comença a promoure les seves altres inversions (televisió, ràdio, accés internet via satèl·lit, etc.) mitjançant aquest nou sistema, millorant i aplanant el camí cap a aquests llocs.

Però el que segurament interessa més als usuaris, és el preu que tindrà l'actualització de la versió anterior i quin ordinador ha de tenir perquè funcioni. El preu és d'aprox. 109 \$ i el hardware mínim és d'un Pentium amb 16 Mb. De memòria RAM.

A la següent adreça oficial podreu trobar-hi més informació damunt aquest tema:

<http://www.microsoft.com/windows/windows98/default.asp>

Guillem Vanrell
gvanrell@lander.es
gvanrell@hotmail.com

(UNA XERRADETA... acabament)

eren molt fresques, encara, i una de les nostres tasques era intentar acostar-nos a les famílies que havien patit les conseqüències de la lluita fraticida, i que moltes vegades veien en el clero i en l'Església un enemic. En aquest sentit don Gabriel va fer una feina molt bona, d'acostament cap a les famílies i persones que havien sofert represàlies; i jo hi vaig col·laborar en tot el que vaig poder.

- I com vos repartíeu les feines?

- A mi, em va tocar sobretot fer feina amb els joves. El vicari Munar era l'organista, i el rector s'encarregava de la tasca més intel·lectual, de formació dels homes i les dones i dels cursillistes més grans. Jo anava a les Escoles a fer el que avui en diríem catequesi, i quan es va implantar l'Acadèmia a Algaida, també hi anava a fer classes de Religió. Però, a més a més, o sobretot, em cuidava dels joves en hores fora de l'escola. Amb els aspirants teníem moltes reunions, els vespres, fèiem el que dèiem "cercol d'estudis", direcció espiritual i converses o tertúlies que crec que eren ben profitoses per a tots. Tenia el temps molt ocupat: fent excursions pels voltants del poble; amb l'equip de futbol Sant Pere i Sant Pau; assajant comèdies al teatre parroquial; etc. etc. No és estrany que a qualche sermó del rector jo em quedàs adormit...

- Sembla que teniu un bon record dels anys d'Algaida.

- Foren uns anys engrescadors. El tracte amb la gent jove és sempre estimulante, i mentre el rector tenia una missió més intel·lectual, més humanista, a mi em tocava la feina més directa amb la gent del carrer, sobretot amb la més jove. Els horabaixes encara em quedava qualche estona per revisar l'arxiu parroquial, i també el municipal. Record que amb ton pare, don Salvador, teníem llargues converses, i vàrem intercanviar idees i transcrivíem molts de documents de l'arxiu. Jo en tenia una petita experiència, ja que durant els anys de seminarista havia ajudat Llorenç Pérez, a Ciutat, en la feina d'arxiver.

- I vos n'anàreu d'Algaida set anys després, el 1959.

- I ben tort que em va caure! Em varen "ascendir" a rector i m'enviaren a Banyalbufar. Un any abans havien traslladat don Gabriel a Palma, per crear una parròquia nova, i a Algaida va venir don Joan Martorell, amb qui vaig estar un any.

- Així, anar a Banyalbufar fou un "ascens".

- Sí, però com t'he dit, no em va fer cap gràcia: era el moment en què la meua feina començava a donar els seus fruits, o al manco això pensava jo. La despedida fou molt emotiva, i durant bastant de temps venia gent d'Algaida a visitar-me al nou destí; hi vaig deixar bones amistats, entre els algaidins.

- I després...

- Vaig estar a Banyalbufar fins l'any 1969, com a rector. D'allà vaig anar al Pla de Na Tesa, fins el 1982. A partir d'aquí la meua feina va canviar radicalment, ja que em feren mestre de cerimònies de la Seu, i allà se'guesc. En aquests moments, a més a més, tenc cura dels arxius de la Cúria i de la Casa de l'Església. També som el director del Bolletí del Bisbat, i vltros sabeu bé la feina que duu una publicació periòdica. Estic ben entretingut, no tenc temps d'avorrir-me.

Hem d'acabar la conversa amb don Baltasar, aquell vicari jove que va arribar a Algaida fa més de quaranta anys, i que avui trobam en totes les funcions de la Seu al costat del Bisbe. Ha estat una conversa distesa, plena de records, agradables uns, i altres no tant. Ja que realment foren uns anys de penúries, obscurs, repressius, en què tot era prohibit i tot era "pecat" (una paraula que avui ha desaparegut del vocabulari normal, però que llavors sempre hi era present). Records que avui hem vist des d'un caire més desenfadat i alegre, cosa que, segons hem vist al llarg de la conversa, és el que intentava don Baltasar: posar-hi la part més humana i comprensiva, en aquells moments difícils. Hem retrobat un home jove d'esperit, i desitjam que se'guesqui així per molts d'anys.

Joan Mulet

UNA XERRADETA AMB...

Don **BALTASAR**

Tots els que cap allà pels anys cinquanta començàvem a tenir ús de raó, és a dir, teníem devers 10 anys, i els més grans també, recordam perfectament don Baltasar. Eren anys en què tota la vida del poble voltava entorn de l'Església i els seus representants, el rector i els vicaris: don Gabriel Adrover, don Miquel Joia i don Baltasar. Els que tenguérem la sort de sentir el parlament (que reproduïm íntegrament en aquesta mateixa revista) de **don Baltasar Morey** el dia de la Pau d'enguany a Castellitx, vàrem reviuire una època llunyana, en molts d'aspectes una època obscura, de postguerra, però que el mantenidor ens va narrar de manera simpàtica i divertida: a mi em va recordar un dels sermons del meu oncle, don Joan Mulet (q. e. p. d.), en què l'església s'omplia de rialles ben fresques.

-¿Quan va ésser que arribàreu a Algaida?

-Fou l'any 1952, pel juliol, acabat de sortir del Seminari, el Vell encara: inicialment em va caure un poc tort que m'enviassin a un poble, perquè jo era ciutadà, ben ciutadà. La meua família vivia a la Plaça Major, els meus pares tenien un negoci de fruites, i jo no tenia cap germana. Com saps, els capellans solien anar als pobles acompanyats de sa mare o d'una germana per endreçar la casa. Si m'haguessin enviat a una església de Ciutat, encara que fos a una barriada, no hauria hagut de parar casa; és per això que dic que em va caure tort venir a Algaida. Però només va ser la primera impressió; després sempre he recordat la meua estada a Algaida com una època inoblidable de la meua vida. Vull pensar que m'hi enviaren per acabar de formar-me al costat de don Gabriel, persona molt assenyada

i culta, i home molt seriós, característica aquesta, la seriositat, que no tenia jo, que era bastant desbaratat.

- Així, podríem dir que Algaida fou el vostre aprenentatge.

- Efectivament. Per exemple, va ésser allà on vaig aprendre a predicar, cosa que inicialment m'imposava una mica; però com que el vicari Joia no ho va fer mai, això de predicar, el rector i jo ens havíem de repartir els seus sermons. Però, sobretot, vaig aprendre a conivir i comprendre la gent senzilla, el poble. Hem de pensar que aquells anys eren de postguerra, en què les ferides, físiques i morals,

(Segueix a la pàgina anterior)

ES SAIG

monogràfic núm 14 maig 1998

PREMIS DEL CERTAMEN
LITERARI DE CASTELLITX
1998
(poesia i glosat)

SI MOR EL NOSTRE AMOR...

per Pere Bru Serrano i Darder

Pètals sense demà

La pobresa es fa arrel quan persevera,
és pètal neguitós de flor marcida,
és el joc de les armes que conjuguen
en un món ple de verbs de violència.

La fam és el regal de la ignorància,
pobresa per a l'ànsia adormida,
és brogit de foscó,

fa resorgir la dalla,
arrel d'un fetitxisme
quan, racó de les golfes
persevera dins l'odi,

és la servil desfeta;

pètal sense demà,

neguitós i enemic,

de minyonia fràgil,

flor de reflexions,
marcida en la clausura;

és l'endemà del cant de la tenebra,
el copiós oratge de batalles,
joc insofrible per al corromput,
desert lubricat des de l'argent;
les bales ensinistren

armes sense jornals

que conjuguen orades

el verb repetitiu de la incultura
per l'esplai insistent que sega vides.

Ocells d'espines

Rapsodes del gemec que,

entre les parques,

ensinistreu la veu de la quaresma
i minvau els registres i compassos
que enlairen els camins de les veremes
per ofendre els ocells de les espines
i emancipar rialles de tristor
mentre cosiu les ales als diumenges.

Si preferiu vinagre d'aparences
i alliberau deliris de mosquits
amb contagi de pàgines que venen
vesània que esqueixa il·lusions
i desminyona rostres amb llambrecs:
Per què feu, amb basarda, l'optimisme?

Dents desposseïdes

Blanc del no-res que atrapes
 el guany dins el dolor de les vergonyes
 que perderen l'albor "Déu-sap-quina-hora",
 que mostres blanc de dents desposseïdes
 pel color d'un terròs insalivat,
 quan les mossades són malsons de taules
 aferrades als sòtils,
 quan els plats
 no deixen cap espai a la sopera
 ni als coberts de fretura,
 convençuts
 de la inutilitat del seu servei.

Núvols de retorn

Mà que regales llàstima,
 absent espasme viu per sobre teules
 on moltes de l'absurd
 fan la randa amb els núvols del retorn,
 farcides per recança que serreja
 la casa dels malsons.

Ets un esguard hieràtic de moneda,
 prec pel consell que no pensam seguir,
 unes paraules verges per resar
 amb les oïdes closes dels batecs
 i vols brodar encara,
 maleïda,
 descans amb fil d'almoines que es podreixen
 i neguen el sojorn.

Promesa tacada

El reclam agre de la fosca crema
 promeses repintades per la cendra
 tacada a recer de les tumbagues...

El mot de qui emmudeix
 reclama el seu pastís de gelosia,
 agre redòs que portarà l'espurna
 tacada de recer dins les tumbagues;
 la cartera disposta per comprar
 fosca en rètols on l'amor vençut
 crema, als llençols rojos de les meuques,
 promeses repintades per la cendra.

Pinzellades grises

Les flors seques enyoren
l'encís de la infantesa
entre pasta de fulls,
pastisseria
de llibres i mirades dins la mel
esqueixen com un dubte
pinzells que pinten gris
el cel engolidor d'una caverna.

Abellidores mans suen i resen
mentre el dia treballa dins la llar,
però nits de gripaus
vulneren tots els càlculs que reposen
a les tombes caigudes de l'oblit.

Un fanal sense vida
assenyala les passes,
ja inútils,
que trespasaren pupil·les de muntanya
captiva.

Santuàris sense Verges
foren destins de màrtirs decebuts
i són, nits, atzaroses algideses
on el joc obagós viu bacanals.

Ludopatia

Les hores de ceguera prolongada,
òrfenes de llavors, sense carícies,
conviuen amb xiprers que m'arreceren,
m'embolcallen dins bres de febre lúdica,
s'endinsen en el glaç de la recança
per robar-me segons i refermar
jocs inermes amb el regust de terra,
i reblonen immòbils esperances
en monitors ressecs per la incertesa,
que fixen veritats i assagen penes.

Amb una mà,
despulla
esclava d'un infern avergonyit,
barreges sense rastre
i t'amares
de músiques que escaten i grumegen,
anihiles les nits,
esberles la nuesa conjugal...

C A S I N O

Titella dels vint duros que sadolles
 les llars anihilades pel sudari,
 tirar de la palanca és suïcidi.

B A RB A RB A R

Titella d'una música mecànica que no pots retirar
 dels teus sentits el tacte de glacera
 que, sovint, recorre per la mà
 que engega duros. Espòs de la palanca
 que engarjola, és el vici
 que, amb sutzura, sadolles, suïcidi de
 les vides comunes. Contempla com
 les llars són viatgeres
 virtuts, anihilades
 pel forat de butxaca descurada
 d'on has teixit, amb sutge, un sudari.

JACKPOTJACKPOTJACKPOT

Enyoraràs-----l'empar-----de la infantesa,
 la por-----que vols combatre-----et mortifica
 en els teus somnis,----fa fallida-----l'alba.

Et trobaràs que vols combatre l'alba...

Bres de glaç

L'estremiment que consumia l'ànima
 era desànim;

llàgrimes, diàlegs...
 s'escolaven pels freus del desamor;
 ceguera de xiprers dins bres de glaç
 agombolava els cels silenciosos
 quan el fred recorria anguniós
 per l'espina d'un neci patrimoni
 compatit de la meva solitud.

Les besades del filtre
 em deixaven, als llavis, conjectures
 de saber-me estimat per les joguines
 ignorants.

Si frustrar les qüestions
 entre les cobertures de les cartes,
 era el preu pels moments certs que morien
 de silencis i d'ombres fugisseres,
 jo n'era l'erm bagul;
 era condició i metamorfosi,
 potser l'abatiment per sincerar-me
 per les necessitats descompensades.
 Jo era cigarreta dels meus llavis
 i l'olor que solcava per la pell
 amb arades de bar inoportunes.

Diàlegs immòbils

Les hores arreceren immòbils esperances,
 les llàgrimes no viuen plenilunis,
 potser sagnen estels calamitosos,
 avorrits, per l'hotel del matrimoni:

Les hores van sagnant	les llàgrimes dubtoses,
hores que no concreten,	llàgrimes de dos talls
arreceren secrets,	no fan ploure els estels
immòbils, en les mans,	viuen núvols que endolen
esperances que creen	plenilunis segrestats.

El temps és la condemna que ens oblida...

Rutina

La rutina dibuixa els vells camins,
 polsegueres amigues de sotracs,
 que esborraren l'encís de papallones
 i pintaren voreres de besllum.

Beses, besada tova, per les fites
 ennegrides,
 cremades d'anys de lloses,
 que colpiren la pols del nostre tàlem
 entre somnis i núvols que es desfeien.

Bes encara la llosa,
 sec i cansat verí de l'escurçó;
 venc ben cara la pols
 que rossega l'afalac del teu ressò
 i vénc amb cara nua
 a viure entre parèntesis,
 a comprovar què em deixen els camins,
 a perdre tant de temps...
 que tenc l'ombra endolada pel neguit.

Un Sí convida a retrobar-se

SOMnis que desponcellen les preguntes
de Liren flames que recusen ombres,
qui eTUDs són translúcides idees
i ens Engeguen als llibres del cervell
on s'aSSassina l'aire amb la resposta,
on es fAn els camins que són peresa.
Dolen teMORs que mai no varen créixer
i que, arrAvatats a hipocresies
raonades, No gosen posseir-nos.
Adorada bosCÚria que amagues
les maleïdes NIts dins l'aiguamoll,
quan el vent t'Abraona en un espasme,
quan el bes t'aMARTella disfressat
de frescor riGORosa, de carícies
que reclaven la febrE setmanal
en complides virtuts, desposseïdes
de viudesa imPOSSible. Lligaràs
maldiença discreTA i oportuna
i afalac que esMORTEix les consciències,
vessaràs el somrIure del vampir
sobre rostres fAmèlics blancs de lluna,
enmig de les pareLLES endinsades.
Reviuràs la PEResa inamovible
dels silencis que sempre es trobaRAN
oferint, al destí, desconfianCA.

Solitud, desamor,
rancúnia, amargor,
resposta, amor, rialles,
esperança...

La mà que no convida, no conviu;
els ulls, quan no somriuen,
són fonts assedegades.

Per ofendre el mal...

Respirar al país del "res-no-dir",
sospirar per riqueses clandestines
o complau-re's quan el treball aprèn
a callar,
perquè és terra fraudulenta.

No vull,
no,
respirar cap més somriure,
haver de repartir la meva lluita
amb la dissort...;
no ho vull,
si el foc improductiu ens acarona.

El pa sense fronteres és un dret,
l'almoïna escup al rostre desvalgut
amb lladruks de respostes sense dies
que ens fan fora dels ulls que mengen pedres.

Perquè vull construir el forn que clama
la justícia,
per ofendre el mal
i cremar tot el jull d'egocentrismes,
vull plantar dins l'impàvid horitzó
una mar de gavelles inspirades
i un jardí de futur ple de poncelles.

Encén un llum...

Mans que habitau carteres,
no canvieu el guant pel bastió,
convertiu els bitllets en papallones
que deixareu volar sobre la fam.

Alliberau les llàgrimes esclaves,
entre amics, per cerveses i cançons;
aclucau l'ull furtiu a la moneda
on les parets són marbres sense fills.

Segau males espines dels conreus
ferits, on el reialme es diu pobresa;
no cerqueu les carícies de màquines
que encisen voluntats, glacen i cremen.

I, del verb compassiu d'una paraula,
recorreu al silenci de l'amor,
on val més un llumí que sempre és flama,
que miratges de sons plens de passat.

Hores que registren

Un reclam malaurat de l'avarícia
 és mel desarrelada per l'agrura
 que regala paraules
 de fosca saviesa
 dins vent desencisat
 en un batec que crema vells secrets.

Company del temps per corglaçar insomnis,
 faig emmudir penells
 i cegues òrbites
 abjuren de les hores que registren.

Pels matins bec dels càntirs sexuals
 copsats entre l'escalf del dia a dia
 on desfaig dins amor la nuvolada.

Sabré...,
 amb tu jo sé que puc obrir
 sense l'oli de pena les finestres
 i besar-li la cara a l'absència
 que, d'estelles silents, me'n fa portals.

Pròleg de primaveres

Ensopegades d'anys, d'espills vençuts,
 que rajau per tristeses i mancances,
 culpes que colpejau la saviesa,
 alçau el cor perdut, nu de coratge,
 desvetllau la foscor,
 començau pels camins d'interrogants,
 obriu fonts de venturaes,
 nedau als rius de les dificultats
 que s'enfonsen, a cops, dins nostra pena.

Beveu els raigs del sol
 sens els límits d'un Llätzer de rutines
 perquè,
 a mig camí,
 pels llocs tan plens de gent
 com farts de solituds,
 petjades de penombres
 comencen a fugir,
 perquè les nafres closes
 saben que tota culpabilitat
 és camp endormissat sense coratge
 mes, la franca claror de porta oberta,
 és el pròleg que escriu la primavera
 és disculpa de l'ànim de qui estima,
 és fullatge frondós, fresquívol, tendre...

Escriurem nostre camí...

Rutina del camí, glaç de l'amor; ruïna de l'amor, somni tacat;		
que		les
m'ofegues,		aigües
per	No cal esser mesura ni llindar	ja
què	si l'ànima és jardí de la bellesa;	no
clames	l'amor no és avarícia que besa	besen
si	i no cal esser foc per escalfar.	l'horitzó;
el		frasegen
déu	És l'hora compartida dins la llar,	les
que	el minut oportú de la tendresa,	espurnes
t'aconsella	el segon rebrostat de la puresa:	en
es	és tot el temps del món per regalar.	els
fa		ulls;
silenci?	Rutina de petjada migratòria,	els
si	que robes la sorpresa a l'endemà,	mots
l'hàlit	detura't en penombra de folia.	indiferents
onerós		són
de	Contempla l'ideal i la victòria	el
la	d'una nit que pretén esser el dia,	viàtic;
mudesa	d'un somni que el molí no detindrà.	les
segueix		cartes
impertinent		desnodrides
nostre		assadollen.
camí de la rutina vaig passant; si mor el nostre amor, què romandrà?		

El Batle Jaume Jaume lliurant la Rosa d'Or a Pere Bru Serrano

VERGE DE LA PAU

Per Bernat Lliteras Mulet

Ara que ningú mos sent
Mare de Déu de la Pau
vos diré el meu pensament
perquè sé que m'escoltau,

perquè xerram ben directe
xerrar amb Vós sempre me ret,
veig que tot d'una fa efecte
millor que per Internet;

m'hauríeu de renovar
s'antivirus més sovint
perquè em vénen a atacar
virus nous de vint en vint,

me poden afectar el cor
perquè jo no tenc disc dur.
No és estrany que tenguí por,
sort que en Vós estic segur.

Digau-me què hi ha en el cel
que hi fa un estar de senyor.
No hi ha foc ni tampoc gel?
No hi fa ni fret ni calor?

És cert que no hi ha aturats
perquè allà tot se belluga
i estant tothom ocupat
no hi ha cap feina feixuga?

Que no hi falta cap sarro
ni mocador de bolic
i en qualsevol ocasió
sempre pots trobar un amic?

Ningú té bonys ni buranyes?
No hi manipulen ses masses?
No hi lluiten dues Espanyes?
S'estimen totes ses races?

És ver que allà els ciutadans
tot lo dia estan contents
de tenir uns governants
bons al.lots i competents?

I que si arribàs un dia
que sa gent no estàs contenta
per fer-los fugir hi hauria
una olla d'aigo calenta?

I es director principal
que maneja sa batuta
en el cor celestial
és Teresa de Calcuta?

Tothom fa lo que ha de fer?
Allà ningú s'equivoca?
Els mestres ensenyen bé
o ensenyen lo que no toca?

L'Església en el cel és neta?
Solidària, transparent?
Organitza capelletes?
Vos fa quedar malament?

Lo que vos dic, vos estranya?
No és cert que hi ha gent que aspira
i cerca amb sa seva manya
seure a sa vostra cadira?

Mare, Vós quedau darrera
a plaça en anar a comprar?
Quan sentiu tanta estufesa
per què no heu de bravejar?

Quin màster té el Bon Jesús?
Quan va acabar sa carrera?
Per què callau i res pus
i quedau a sa vorera?

I quan una criatura
sempre vos ha estat fidel,
fa discurs d'investidura
es dia que arriba al cel?

I com si fos un heroi
que hagués guanyat una guerra,
li posau un penjaroi
tal com ho feim a la terra?

Segons diuen, és normal
que es que tenen bravegera
en arribar en es portal
els donau una granera

i abans de saludar-vos
passen tots, sense cap llum,
per on diu "no fumadors"
per davallar-los els fums.

Vaig sentir dir fa pocs dies
no molt enfora d'aquí
que lladres i policies
juguen sempre a l'escambri,

que els guàrdies municipals
que sempre posaven multes
en el cel són molt formals,
a tots demanen disculpes.

Tan bones ses noves són
que no hi ha sogres ni nores
ni primer ni tercer món
ni tampoc compten ses hores;

no hi ha pistoles ni bombes
ni escriptors endimoniats
que duguin gent a ses tombes
amb escrits enverinats,

perquè totes ses persones
quan volen entrar al cel
passen per un microones
que else deixa sense fel.

Un cel sense periodistes,
ràdio ni televisió
ni cap casta de revistes
ni mitjans de difusió.

Són tan bons els glosadors,
fan gloses amb tant d'encert
que tots surten guanyadors,
no hi ha cap premi desert.

Sa llengo no divideix
ni s'ha de normalitzar,
allà tothom es coneix
i s'entén sense parlar.

Tampoc hi ha malalties
ni droga ni explotació,
sempre sonen xeremies
amb flaviol i tambor.

No hi falta mai sa pastura
per fer bon brossat amb mel.
Verge d'Algaida i de Cura,
guardau-me un lloc en el cel.

Me creia bon glosador
i he de dir amb humilitat
que sé molt bé sa lliçó
que em donaren l'any passat:

ningú va quedar content,
tot es poble està indignat
i creu que era incompetent
es jurat de l'any passat,

però enguany ja si per cas
he fet una plataforma
per si hi torna haver fracàs
i sa gent no està conforme.

Perquè enguany aquest glosat
no torni quedar falló
és convenient que es jurat
posi més baix es llistó,

perquè si el torna posar
tan amunt com l'any passat
resulta mal de botar
com va quedar demostrat.

Ningú sap què va passar
però l'únic que és ben cert
és que es jurat va acordar
que es premi quedàs desert.

Vaig tenir una sopegada
però no m'he escalivat,
aquí som altra vegada
com si res hagués passat.

Ja no hi val donar sa culpa
des fracàs a sa censura
que ho mirava tot amb lupa
es temps de sa dictadura.

Ara tenim llibertat
per dir clar lo que volem
i si no és bo es resultat
no hi ha dubte: no en sabem.

Si tenint més llibertat
sa cosa no surt millor
és que no hi ha qualitat,
perquè no hi ha glosador,

i el que no estigui conforme
amb lo que diu es jurat
jo li donaré una norma:
que ell organitzi es glosat.

Si li surt un glosador
que el troba massa atrevit
que el tanqui dins sa presó
i tots a callar s'ha dit;

si això li pareix molt fort
sempre tindrà el cel obert
perquè li queda es conhort
de deixar es premi desert.

No m'agrada donar branca
però quan és necessari
germanet que Déu t'empari
si no treus bandera blanca.

Ja veis que tenc bo de fer
sortir de sa carretera
però a l'instant tornaré
en el punt allà on era.

I com és el cel de gran?
Quants de catòlics hi ha?
Per contar, vos bastaran
tots es dits que té una mà?

Jo no sé quin tamps viuré.
Quin dia voleu que hi pugui?
Vós creis que encara hi cabré?
No són primer es des Refugi?

Vull trobar un camí amb parets
que facin ombra i recés,
com es rector de Lloret,
no hi importa dir res més.

En es seu "darrer sermó"
si lo que és negre feis blanc
no serà aguantador
veure tan a prop sa sang.

Ja sé que a Déu li surt dret
fins i tot lo que escriu tort
però dins un cel tan net
que no hi faci un aeroport.

No me fa res si és enfora,
pujaré amb sa somereta
perquè no me ve d'una hora
ni manco d'una estoneta.

Perquè si no els estrangers
ben prest vos invadiran,
res quedraà pels demés,
tot el cel vos compraran.

Tanta sort que amb Déu no hi val
cap casta de componenda,
tots tendrem un tros igual
com aquí passa amb hisenda.

Què diuen ses escriptures
vos vull demanar fa temps:
diuen res de sa cultura
de pagar per cremar es fems?

Me podrieu explicar,
Vós que sou Reina i Senyora,
per què mos costa tan car
pagar s'incineradora?

Si un polític mallorquí
voleu que sigui més sant
en el cel heu d'oferir
reportatge i restaurant.

Sé que en Gabriel Janer
aquest consell escoltava
xerrant amb un llibreter
quan encara començava.

Una obra sols se ven bé
si està feta a consciència
i el seu argument conté
molt de sexe i violència.

Sexe no n'he estudiat
però amb lo que sé me basta
perquè Déu m'ha regalat
quatre fills de bona pasta.

Per molts ja passa de mida
sa campanya que mos diu:
en prevenció de sa sida
posa't un preservatiu.

Perquè diu el Vaticà
que complint sa llei divina
no hi ha gaire per triar.
Lo més segur? S'aspirina.

No hem de perdre mai s'humor
de somriure horitzontal
i tenir clar que l'amor
no és una unió genital.

Per xerrar de violència
cada dia hi ha ocasió,
donau-mos llum i ciència
per aprendre a dir perdó.

Sabeu per què tenim bregues?
perquè encara miram prim.
Ja heu fet pintar els àngels negres
que reclamava en Machín?

Feis que no hi hagi pus guerra,
que tenguem bona intenció
per tenir el cel a la terra
i tot sigui germanor.

Quin temps haurem d'esperar?
Han de passar molts de dies
perquè ens deixem de matar
per un trist plat de lleties?

Oh Verge de Castellitx,
Vós que tant mos estimau
concediu-me un desig:
donau-mos salut i pau;

i esteneu sa vostra capa
que lleva es fret i fa ombra.
Per què a sa gent de Xiapas
l'envien cap a sa tomba?

Perquè aquí hi tenc una arrel,
perquè jo me sent d'aquí,
feis que me trobi en el cel
amb tot el poble algaidí.

Si jo tengués un moment
faria un glosat més sòlid
que tengués bon argument
però sempre vaig de bòlid.

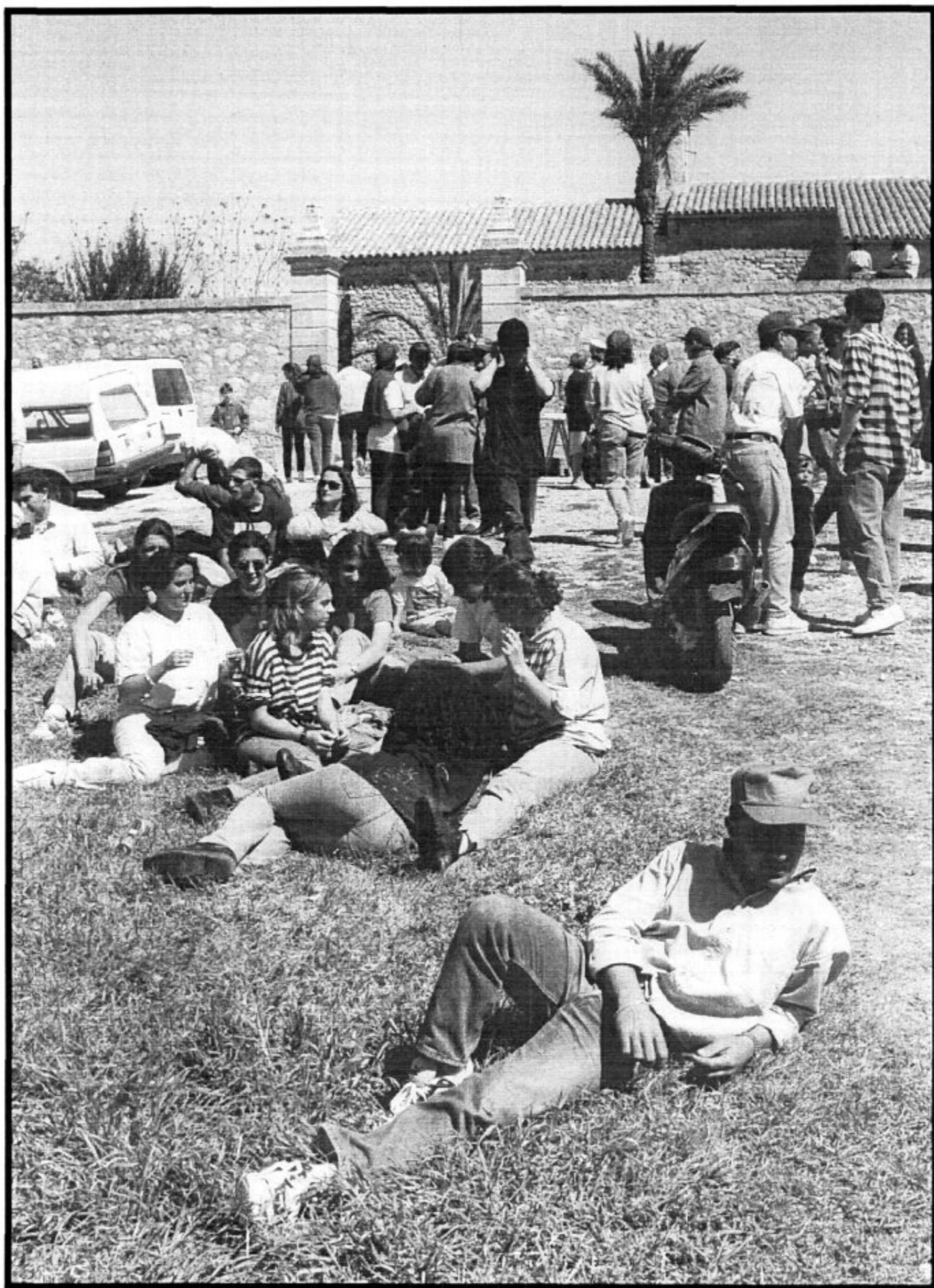
I ja és hora d'acabar
perquè no es cansi es jurat
i pugui deliberar
amb tota imparcialitat.

Però no vull més lliçons
perquè en mi és per demés,
com en tantes ocasions
tornaré perdre els papers.

No tornaré pus a escola,
ja no crec que aprenguéis molt
perquè es meu pensament vola
i a n'es mestre ni l'escolt.

I ja comença a ser hora
de fer coses de profit
que si no en vendran de fora
que mos toman des llit;

i veurem, vestits a l'ample,
tocant ximbomba i guitarra,
com es seu tros més s'eixampla,
més mos quedam sense terra.

Fotografia de Gabriel Munar